
OPA EN PEPE

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels
Baandries 5
3583 PAAL
Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels
Wijnpeerstraat 7
9820 MERELBEKE
Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

OPA EN PEPE

Blijspel in vier bedrijven

door

René Gybels

1991 – herziene uitgave 2010

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

PERSONAGES

5 dames - 5 heren

Opa: de oude Door Vanachter. Een bejaarde man, die het overlijden van zijn vrouw, zeven jaar geleden, nog altijd niet verwerkt heeft.

Isidoor: de zoon van opa, van middelbare leeftijd. Hij is een kantoorbediende, die zijn saaie job hoog inschat.

Angèle: de echtgenote van Isidoor en dus de dochter van pépé en de schoondochter van opa. Zij is een enigszins bazig type dat met haar schoonvader niet goed overweg kan.

Clairke: de kleindochter, ongeveer twintig jaar. Zij is verwend door haar moeder en kiest dan ook partij tegen opa.

Doorke: de kleinzoon, zeventien à achttien jaar. Hij is een vriendelijke goede jongen, die dweept met zijn opa.

Jean-Pol: de vriend van Clairke, omstreeks vijfentwintig jaar. Hij is een schuchtere kantoorclerk die aan alles en nog wat twijfelt, vooral aan zichzelf.

Pépé: met naam Juleke Decoux, de vader van Angèle. Een bejaarde man maar nog goed in zijn vel en heel modern. Hij is een oude vriend van opa met wie hij samen zijn legerdienst heeft volbracht.

Tineke: dochter van pépé uit een tweede huwelijk. Zij is bijna twintig, stil en vriendelijk.

Bébette: een vrouw van lichte zeden en kennis van pépé. Zij is van jongere tot middelbare leeftijd. Zij is overdreven geschminkt en licht gewaagd gekleed zodat ze de zinnen van opa prikkelt.

Jeannette: een vrouw van lichte zeden en kennis van pépé. Zij is al wat ouder en duidelijk aan lager wal geraakt. Dit blijkt uit haar kleding, haar vulgaire taal en uit haar ganse voorkomen.

DECOR

Het verhaal speelt zich af in de woonkamer ten huize Vanachter.

Links voor staat een smalle kast met daarop een foto van oma. Daarachter is een trap van een vijftal treden, die naar het kamertje van opa leidt. Tegen de wand boven deze trap zijn twee muurlampjes aangebracht. Onder de trap is een kleine deur die toegang geeft tot een bergruimte onder de trap.

In de achterwand zijn twee doorgangen. De doorgang links geeft uit op de keuken. In de keuken zien we een raam dat uitgeeft op de straat. Onder het raam is een keukenkast. Door de keuken kan men langs achter binnenkomen langs een niet zichtbare achterdeur. De doorgang rechts geeft uit op de inkomhal waarin zich een lage kast met daarboven een spiegel bevindt. Er zijn afzonderlijke lichtschakelaars voorzien voor de keuken en de inkomhal.

Achteraan in de rechterwand is een deur die naar de slaapvertrekken van de andere bewoners leidt. In het midden van deze wand bevindt zich een schouw met een kachel. Rechtsvoor, naast de kachel, staat de zetel van opa met een bijzettafeltje voor asbak en pijp. Als verder meubilair treffen we aan: linksvoor een canapé met salontafeltje, achter in de linkerhoek een staande kapstok en een kamerplant, in de hoek rechtsachter een kast met daarvoor een ovale tafel met vier stoelen.

De inrichting van de woonkamer voorziet verder nog in een luster boven de tafel, die afzonderlijk kan aan- en uitgeschakeld worden met een schakelaar tussen de keuken en de inkomhal. Hier en daar hangen enkele schilderijen en portretten zoals past in een woonkamer.

KORTE INHOUD

Opa speelt voor luistervink. Zo verneemt hij dat zijn schoondochter Angèle en zijn kleindochter Clairke hem het huis uitwillen. Zij willen alzo onderdak verschaffen aan pépé, de vader van Angèle, die alleen in de stad woont.

Geheel onverwacht komt pépé op bezoek. Opa vertelt hem wat hij vernomen heeft. Pépé wil echter helemaal niet inwonen bij zijn dochter. Opa en pépé zoeken samen naar een oplossing. De middelen die opa en pépé aanwenden om opa binnen en pépé buiten te houden zorgen voor een reeks misverstanden. Opa's zoon dreigt hiervan het slachtoffer te worden.

Uiteindelijk worden al de misverstanden opgelost. De problemen zijn van de baan en opa zit weer alleen.

Het verhaal van "Opa en pépé" is erg eigentijds: een conflict tussen verschillende generaties die samenwonen onder hetzelfde dak.

We maken kennis met een ouderwetse opa en een zich heel modern voordoende pépé. Maar vooral hun eenzaamheid en hun moeite om te leren aanvaarden laten ons niet onberoerd.

Een milde humor bij de benadering van het gegeven en de middelen die opa aanwendt om zich niet in een hoekje te laten dringen, zorgen voor een glimlach en een schaterlach.

Toch zijn we ook getuige van enkele ontroerende taferelen.

E E R S T E B E D R I J F

Eerste tafereel: Opa

(Opa komt op links boven aan de trap. Hij is blootsvoets in pantoffels, draagt een slaapmuts en een hemd met slippers boven een onderbroek met lange pijpen. Hij gluurt voorzichtig de woonkamer in en daalt dan stil en langzaam de enkele treden af. Met de vingers op de lippen doet hij 'ssssttt' naar de foto van oma op de kast onder aan de trap. Hij spreekt tegen de foto.)

OPA: Alleman slaapt nog zeker? Dan ben ik te vroeg. Ik mag niet opstaan voor ze allemaal de deur uit zijn. Maar ge weet toch ook hè Klaar, dat ik zenuwen krijg in mijn links been als ik zo stillekes moet blijven liggen. En dat kan zo mirakels veel pijn doen.

(Opa haalt zo geruisloos mogelijk een fles jenever uit de kast, giet zich bevend een borrel in en drinkt hem in één teug leeg. Hij geniet zichtbaar.)

OPA: Dat doet goed zie. Kunt ge geloven Klaar dat zo'n borreltje tussendoor mij nog recht houdt.

(Opa giet zich een tweede borrel in.)

OPA: Ik blijf toch maar op. Angèle zal wel razend kwaad zijn en lawaai maken. Maar ik doe of ik doof ben. Dan zwijgt ze op de duur vanzelf.

(Opa bergt de fles weg.)

OPA: Nu ga ik in mijne zetel zitten Klaar. Dan kan ik zo stilletjes naar u zitten kijken. Dat is toch goed hè Klaar?

(Opa neemt zijn borrel, gaat voetje voor voetje naar de overkant en zet zich in zijn zetel. Met kleine slokjes geniet hij van zijn borrel.)

Tweede tafereel: Opa – Angèle

(We horen gestommel achter de deur rechtsachter. Opa drinkt haastig zijn borrel leeg en zet het lege glas op het bijzettafeltje naast zijn stoel. Hij neemt zijn pijp en tabak. Angèle komt binnen door de deur rechtsachter. Ze draagt een kamerjas over haar slaapkleed, heeft krulspelden in en is heel slecht gehumeurd. Zonder opa op te merken gaat ze voor de spiegel in de inkomhal staan. Ze bekijkt zichzelf met veel aandacht voor eventuele rimpels rond haar ogen. Opa imiteert haar gebaren voor de spiegel. Angèle gaat naar de keuken. We horen haar bezig met koffiepot en tassen. Opa kijkt met vragende blikken afwisselend naar de keuken en in de zaal. Angèle komt de leefkamer binnen met een dienblad met daarop vijf (onbreekbare) tassen. Wanneer ze opa opmerkt slaakt ze een gil en laat het dienblad vallen.)

ANGELE: God, is me dat verschieten! Ik dacht dat ik de duivel zag.

(Opa doet heel onnozel.)

OPA: Jaaaaaa

ANGELE: Wat zit ge hier al te doen zeg? Gij moest nog in uw bed liggen.

OPA: Jaaaaaa

ANGELE: Waarom zijt ge dan opgestaan?

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: Jaaaaa... jaaaaaa..... jaaaaaa....! Wat wilt ge zeggen met uwe 'jaaaaaa'?

OPA: Ik ben maar opgestaan.

ANGELE: Dat zie ik ook wel.

OPA: Watte?

(Angèle schreeuwt het uit.)

ANGELE: Dat ik dat zie!

OPA: Dat ziet ge wel zeker? Dan is het goed.

ANGELE: Neen, het is niet goed. Ik wil u hier nog niet zien. Vooruit, terug uwe nest in.

OPA: Watte?

(Angèle neemt opa bij zijn arm om hem naar zijn kamer te brengen. Opa stribbelt tegen.)

ANGELE: Terug uwe nest in zeg ik! Vooruit!

OPA: Ja... ja maar... de...dedju.... ge.... ge moet zo niet schreeuwen. Ik... ik.... ben... niet... do... doof ge...gedomme!

(Angèle voelt zich plots heel hulpeloos.)

ANGELE: Hij doet het weer zie. Iedere keer als hij zichzelf opjaagt begint hij te stotteren.

(Angèle doet nu gemaakt heel vriendelijk. Ze neemt opa opnieuw bij de arm en begeleidt hem tot aan de trap.)

ANGELE: Kom opake, 't is toch nog veel te vroeg. Ga nog maar een beetje rusten hè. Als het eten klaar is zal ik u wel roepen. Is 't goed?

OPA: Jaaaaaa.

(Terwijl opa heel traag naar boven gaat, gaat Angèle rechtsachter af. Opa is aan de deur blijven staan. Zodra Angèle weg is komt hij terug naar beneden en gaat tot bij de foto van oma.)

OPA: Hebt ge dat gehoord Klaar? Ze zat nog al op haar paardeke hè. En ik maar doen of ik haar niet verstond. Maar 't hielp niet, deze keer. Ze was veel te kwaad. Ik heb zelfs moeten st... stotteren om haar te kalmeren.

(Opa loert voorzichtig naar de deur rechtsachter waarlangs Angèle verdwenen is.)

OPA: Ik ga nu terug naar mijn kamertje want seffens is ze opnieuw daar. En dan is het dikken ambras. *(aarzelend)* Gij ... gij gaat niet mee zeker Klaar? Als we zo een beetje kunnen babbelen met mekaar dan gaat de tijd veel rapper voorbij, weet ge wel. *(Opa kijkt naar boven en dan weer naar Klaar.)* Nee...toch niet? Ja maar, 't is even goed zulle. Allee, to... tot str...straks dan maar, hè Klaar.

(Opa knijpt veelbetekenend een oogje naar oma en gaat traag terug naar boven.)

Derde tafereel: Angèle – Isidoor.

(Isidoor Vanachter komt op door de deur rechtsachter. Hij draagt een wit hemd en is bezig zijn manchetten te knopen. Hij kijkt naar de tassen op de grond.)

ISIDOOR: Wat gebeurt er nu? Ons Angèle heeft op de grond gedekt. Op tafel is er nochtans plaats genoeg.

(Isidoor neemt zijn das van de kapstok en gaat in de inkomhal voor de spiegel staan. Angèle komt terug binnen. Ze raapt de tassen op en zet ze op de tafel.)

ANGELE: *(wijst opgewonden naar de zetel van opa)* Daar zie, daar zat hij zie.

(Angèle gaat naar de keuken. Isidoor komt uit de inkomhal en richt zich tot Angèle.)

ISIDOOR: Waar zat hij Angèle?

(Isidoor gaat terug in de inkomhal terwijl Angèle uit de keuken komt.)

ANGELE: Awel, daar zie in zijne zetel.

(Angèle gaat terug naar de keuken waarna Isidoor uit de inkomhal komt.)

ISIDOOR: Wie zat in zijne zetel Angèle?

(Isidoor gaat verder zijn das strikken terwijl Angèle uit de keuken komt.)

ANGELE: Gij niet! Gij lag nog in uwe nest te stinken. Maar hij, hij zat daar in zijne zetel, uwe pa.

(Angèle gaat opnieuw naar de keuken. Isidoor komt naar de keukeningang.)

ISIDOOR: Onze pa zit meestal daar in zijne zetel hè Angèle.

(Isidoor gaat verder in de inkomhal zijn toilet te verzorgen. Angèle roept van uit de keuken.)

ANGELE: Dat wel, maar niet op dit uur. Dan moet hij in zijn bed liggen. Ge had hem moeten zien met die idiote slaapmuts op zijne kop. Ik heb mij bijna een aap verschoten.

(Isidoor komt nu in de woonkamer en zegt heel laconiek:)

ISIDOOR: Ha ja? Daarom lagen die tassen op de grond.

(Angèle komt uit de keuken met een dienblad met daarop brood, boter, confituur, beleg, een koffjepot en twee brooddozen. Ze zet alles op tafel.)

ANGELE: Natuurlijk, voor wat anders.

ISIDOOR: Ik dacht dat we op zijn jappers gingen eten met ons knieën op de grond.

ANGELE: Ge moet er het zot niet mee houden. Dat kan hier zo niet blijven duren. Hier moet iets gebeuren.

ISIDOOR: Ge zou kunnen beginnen met wat meer geduld te hebben met onze pa.

ANGELE: Nee Isidoor, mijn geduld is op, gedaan, fini. Er moet hier een oplossing komen, gelijk dewelke.

ISIDOOR: Dan moet gij maar een oplossing uit uw mouw toveren. Ik ken er geen.

(Isidoor zet zich aan tafel om te ontbijten. Angèle blijft rechtstaan om boterhammen te smeren voor het ontbijt en om de twee brooddozen te vullen.)

Vierde tafereel: Angèle – Isidoor – Clairke.

(Claire, in nachtgewaad en kamerjas, komt binnen door de deur rechtsachter. Ze geeuwt nog van de vaak.)

CLAIRKE: Amai zeg, wat een lawaai. En dat zo vroeg. Een mens kan hier niet fatsoenlijk uitslapen.

(Clairke gaat voor de spiegel staan, schikt haar kapsel met de hand en zet zich bij aan tafel.)

ISIDOOR: Ook een goede morgen Clairke.

ANGELE: Dat ziet er hier anders geen goede morgen uit.

(De deur van opa's kamerke is stilletjes opengegaan. Opa steekt zijn hoofd door de deuropening en luistert ongezien mee.)

ISIDOOR: Dat is uw eigen schuld.

ANGELE: Nee, dat is opa zijn schuld. Hij moet in zijn bed blijven tot ik hem roep.

ISIDOOR: Gij kunt opa niet verdragen gij. Gij zou hem de deur uitwillen.

CLAIRKE: Daarin heeft ons ma groot gelijk.

ISIDOOR: Wablijf? Gij ook al!

CLAIRKE: Maar dat is hier toch geen leven hè pa, met zo een oude mens in huis.

ISIDOOR: Kom kom, niet overdrijven hè.

ANGELE: Nee, voor u is dat allemaal niks. Gij zijt de ganse dag weg. Maar ik zit er hier mee. Dat zit daar de godganse dag maar te zitten en te zuchten en met zijn vingers te trommelen. Ik kan geen voet verzetten of hij zit mij na te gapen. En dat in mijn eigen huis.

ISIDOOR: In onze pa zijn huis Angèle. Ge moogt niet vergeten dat dit huis nog altijd van onze pa is.

ANGELE: Dat blijft hetzelfde. Ik moet hier toch mijn leven maar slijten.

(In de loop van het gesprek heeft Angèle haar werk beëindigd en zich neergezet om mee te ontbijten.)

CLAIRKE: En aan tafel pa. Opa heeft toch echt manieren van een varken.

Zo zit hij zijn soep te eten. (bootst soep eten na met overdreven geslurp)

En als hij zijn boterhammen eet zit hij te smakken (dialect 'smetsen') gelijk een klein kind. (nabootsen)

Ik ben echt verlegen als mijne Jean-Pol blijft eten.

ISIDOOR: Voor zover ik al gezien heb, heeft uwe Jean-Pol helemaal geen problemen met opa. En als ik het mag zeggen hè Clairke, ik heb soms de indruk dat die hier meer komt om te eten dan om met u te vrijen.

CLAIRKE: Jean-Pol is een collega van op het werk. Als die van het werk recht mee naar hier komt, moet hij toch eten zeker.

ANGELE: En opa is ook al zo doof als een pot. Ik kan even goed tegen een tafelpoot spreken als tegen opa. Ze horen allebei even veel.

CLAIRKE: Of even weinig zeker. Ten minste zo doet hij toch. Maar ik ben daar nog niet zo zeker van. Het kan goed zijn dat hij komedie speelt.

ISIDOOR: Nee Clairke, opa is geen komediant. Opa is een oude man, die bij ons wat genegenheid zoekt.

CLAIRKE: Opa geen komediant? Pas op hè pa. Ik zou er niet van verschieten als hij ons op dit moment hierboven staat af te luisteren.

(Wanneer opa dit hoort is hij verschrikt. Hij wil zich terugtrekken maar bedenkt zich en blijft toch meeluisteren.)

ISIDOOR: Nee Clairke, zoiets zou opa nooit doen. *(opa schudt overtuigd van 'neen')*

Gij twee, ge moet eens proberen om u in zijn plaats te stellen. En vergeet daarbij vooral niet dat ge zelf ook oud zult worden als 't God belieft. Dan zult ge daar heel anders over denken.

(Isidoor heeft zijn ontbijt beëindigd. Hij staat recht en neemt zijn jas van de kapstok.)

En nu ben ik ermee weg. Ge zijt allebei bedankt voor 't gezelschap. 't Was hier weer heel gezellig.

Vijfde tafereel: Angèle – Clairke – Doorke – Isidoor

(Doorke komt binnen van rechtsachter. Hij draagt een boekentas en is klaar om te vertrekken.)

DOORKE: Zijt ge al weg pa? Wacht, ik ga mee.

(Doorke grabbelt zijn brooddoos en een boterham van tafel en wil samen met zijn vader vertrekken.)

ANGELE: Ja, hij is weeral weg. Hij gaat lopen voor de problemen.

DOORKE: Problemen ma? Zijn er hier problemen?

(Isidoor heeft intussen zijn jas aangetrokken en komt met de aktetas in de hand naar de tafel. Onder het spreken neemt hij ook zijn brooddoos en bergt ze op in zijn aktetas.)

ISIDOOR: Ja, uw ma en uw zus willen opa de deur uit. Dat zijn hun problemen.

DOORKE: Wablief? Maar dat zal niet waar zijn! Opa legt ons toch niks in de weg.

CLAIRKE: Nee, hij legt ons niks in de weg. Maar hij is oud. En zo doof als een pot, allee, zo doet hij toch. En dan zijn manieren aan tafel. Dat trekt er toch niet meer op.

DOORKE: Gij zou beter naar uw eigen kijken gij.

ANGELE: Wij vinden dat opa veel beter naar een tehuis kan gaan. Daar heeft hij een veel betere oppas.

DOORKE: Maar hier heeft hij toch ook een goede oppas.

ISIDOOR: En we zien hem iedere dag. We weten tenminste wat hij uitspookt. En dat kunnen we van pépé niet zeggen.

CLAIRKE: Maar pépé woont toch maar ferm in de stad. Die heeft zeker veel betere manieren dan opa.

DOORKE: Ja? Hoe weet gij dat? We hebben van pépé al in jaren niets meer gehoord of gezien.

ANGELE: En dat vind ik heel erg. Opa, die moet hier bij ons wonen. En die moeten we maar eikes onder zijn gat leggen.

En pépé ocharme, die moet daarginds ergens in de stad alleen zijne plan trekken. Wie weet hoe hij daar woont, de sukkelaar.

ISIDOOR: Ja maar Angèle, dat pépé zich hier niet laat zien, daar kunnen wij niets aan doen.

ANGELE: Mijne pa zou hier toch even goed kunnen wonen als uwe pa.

ISIDOOR: We kunnen opa en pépé niet gelijk in huis halen. We hebben maar één klein kamerke.

ANGELE: En als dat kamerke nu eens vrij kwam?

ISIDOOR: Wat wilt ge daar mee zeggen?

DOORKE: Ze wil zeggen pa, dat als ze opa buiten krijgt, ze pépé kan binnen halen.

(Opa trekt zich terug in zijn kamerke.)

ISIDOOR: Nooit begot! En daarbij, pépé is ook een oude man.

ANGELE: Maar nog veel beter te been.

CLAIRKE: En met veel beter manieren.

ANGELE: En niet potdoof.

CLAIRKE: En gene komediant.

DOORKE: Maar opa is mijne peter zulle!

CLAIRKE: En pépé is mijne peter zulle!

ISIDOOR: Opa blijft hier. Ik wil daar verder geen woord meer over horen. Kom Doorke, we zijn weg.

ANGELE; Ja, stap het maar af. Met u valt er toch niet te praten. En straks niet te laat hè.

ISIDOOR: Angèle, als ik overuren moet doen, dan moet ik overuren doen. Ge weet dat ik op het punt sta om promotie te krijgen.

ANGELE: Gij promoveren? Laat mij niet lachen. Als gij ooit promotie maakt is het om te mogen commanderen en alles zelf te doen.

ISIDOOR: Nee Angèle, ik sta op de promotielijst voor eerstaanwezend adjunct van de onderbureauchef Angèle. En dat scheelt hem zeker tien eurokes in de maand Angèle. En die zult ge heel hard kunnen gebruiken als ge opa naar een peekeshuis wilt doen Angèle. En nu... salu...

DOORKE: Angèle.

(Isidoor en Doorke vertrekken door de inkomhal.)

Zesde tafereel: Angèle – Clairke.

ANGELE: Met dat mansvolk valt niet te praten. Die weten het altijd veel beter.

CLAIRKE: Ge moogt het niet opgeven make. Op de duur krijgt ge gelijk.

ANGELE: Uwe pa beseft nog niet half wat ik hier allemaal te verduren krijg met opa in huis.

CLAIRKE: Voor mij is het ook niet plezant. Dat moogt ge gerust geloven.

ANGELE: Dat weet ik kind. 't Is voor niemand plezant. Maar zeg eens, moet gij niet voortmaken. Straks komt ge nog te laat op uw werk.

CLAIRKE: Ik ga vandaag niet werken make. Ik heb wat hoofdpijn.

ANGELE: Gaat ge weer thuisblijven? Wat zullen ze op 't werk wel zeggen?

CLAIRKE: Daar zeggen ze helemaal niks. Ik sta goed met de baas en dan kunt ge u wat meer permitteren.

ANGELE: Maar Jean-Pol zal u missen.

CLAIRKE: Dan moet hij maar voor twee werken. Dan heeft hij geen tijd om mij te missen. En nu ga ik terug slapen.

ANGELE: Ge gaat toch niet echt ziek worden zeker? Ge ziet precies wat bleekjes. Ge zijt gisteren toch niet te laat opgebleven met Jean-Pol?

CLAIRKE: Nee make, zo laat was het niet. Ik heb gewoon wat hoofdpijn, meer niet.

ANGELE: Ga dan nog maar een uurke slapen. Dan gaat dat wel over. Ik ga even mee naar boven om mij aan te kleden. En dan kan ik beginnen met die oude zijnen oppas.

CLAIRKE: Ge zijt te beklagen make. Bij mij zou het niet waar zijn.

(Angèle en Clairke gaan weg langs de deur rechtsachter.)

Zevende tafereel: Opa – Angèle.

(Opa komt uit zijn kamerke en daalt heel voorzichtig de trappen af. Hij is nu gekleed in broek en korte blauwe stofjas en draagt een pet. Hij heeft kousen aangetrokken en andere pantoffels aan de voeten. Hij spreekt tegen de foto van oma.)

OPA: Hebt ge dat gehoord Klaar? Ze willen mij hier buiten zetten, uit mijn eigen huis nog wel. Ik moet plaats maken voor die flierefluiter van de stad.

Gij hebt het altijd wel geweten hè Klaar dat die Angèle Decoux geen goed vrouwmens was voor onze Door. “Die Angèle”, zegde ge altijd, “ziet onze Door misschien wel graag. Maar van ons moet ze niets hebben. En als ze van ons niets moet hebben, dan houdt ze ook niet echt van onze jongen”. Ja, zo hebt gij het altijd gezegd. Een moeder voelt zoiets direct aan, hè Klaar.

En gij waart voor onze jongen altijd zo een goede moeder. En voor mij zo een goed vrouwmens. Gij zag ons allebei even graag en daarom moesten wij allebei dezelfde naam dragen: Door en Door Vanachter. En toen onze Door trouwde met Angèle Decoux en er in het gezin Vanachter-Decoux ons klein Doorke geboren werd, toen waren met ons gedrieën: Door en Door en Door Vanachter.

De mensen lachten er wel eens mee en zeiden:”Die zullen niet rap van voor geraken.” Maar daar trokken wij ons niets van aan. Gij wilde dat zo hebben en dan moest dat zo gebeuren. Alleen, met uw petekind hebt ge geen gelijk kunnen halen. Gij wilde zo graag een klein Klaarke hebben. Maar neen, 't moest een Claire zijn, op zijn Frans. Dat stond veel chiquer want pépé was peter. En pépé was van 't stad.

(Opa kijkt rond in de woonkamer.)

OPA: Nu begint mijne beer toch te grollen zulle Klaar. En er staat weer niet veel raars op tafel. Ik ga eens in de keuken kijken voor een stukske spek. Die lellebel van een Angel durft wil mij seffens gemakkelijk opzouten met een droge boterham.

(Opa verdwijnt sloffend in de keuken. Angèle komt op van rechtsachter. Ze is nu aangekleed. Ze gaat achter de tafel staan en zet een sober ontbijt klaar voor opa.)

ANGELE: Ik zal hem eens direct uit zijne nest koteren (keuteren) zie.

Dan kan hij mij weer de hele dag op mijn vingers zitten kijken. Ik krijg er soms de

kriebels van. Ik zal hem eens aan zijn verstand brengen dat ik dat kotsbeu ben. En dat hij maar beter kan ophoepelen. Allee, ik zal proberen hem dat aan zijn verstand te brengen, den dove sas.

En als ik hem buiten krijg heb ik plaats voor pépé. Dat is tenslotte toch mijn eigen vader zou ik denken. Wie weet waar die sukkelaar de hele tijd uithangt.

Waarschijnlijk verkommert hij van ellende en eenzaamheid op een klein muf kamerke. Maar misschien ook niet. Want zo een oude man helemaal alleen in de stad met al dat slecht vrouwvolk, ge weet maar nooit. Alhoewel ik niet geloof dat hij dat ooit zou doen.

(Angèle gaat tot aan de trap.)

ANGELE: Ik moet het heel voorzichtig aanpakken. Want als die oude zijn eigen begint op te jagen en begint te stotteren, dan mag ik de hele zaak wel vergeten.

(Angèle gaat aan de trap staan met de rug naar de keuken en roept heel lief op opa. Wanneer opa hoort dat hij geroepen wordt komt hij, met een stuk spek in de hand, kauwend in de keukeningang staan. Hij observeert zijn schoondochter heel aandachtig. Op zijn gezicht staat te lezen wat hij er van denkt.)

ANGELE: Oooopaaa! Oooooopaaaaa!

(Na enige ogenblikken van stilte roept Angèle heel hard.)

ANGELE: Opa!

(Na een korte aarzelings.)

ANGELE: Hij is zeker terug in slaap gevallen. Ofwel? Misschien heeft hij iets gekregen. Hij is toch al tegen de tachtig. Dat gebeurt wel meer. 't Is tenslotte een schone leeftijd. En 't zou ook een schoon dood zijn. God, God, misschien ben ik er nog rapper vanaf dan ik dacht. Ik zal eens rap gaan zien.

(Zodra Angèle het kamerke van Opa binnengaat schuifelt deze voorzichtig tot aan de trap en kijkt naar boven. Wanneer Angèle verschrikt terug naar buiten komt vlucht opa tijdig terug naar de keuken en verschuilt zich rechts in de hoek.)

ANGELE: Och gottekes, hij is er vandoor. Misschien heeft hij ons deze morgen afgeluisterd en een schrik gepakt. Ofwel is hij in de keuken en zit hij aan 't spek.

(Angèle gaat in de keuken, links de hoek om. Opa komt van achter de rechterhoek, schuifelt zo snel en zo stil als mogelijk naar zijn zetel. Intussen veegt hij met zijn mouw zijn mond schoon veegt. Hij zet zich enigszins verdekt neer. Angèle komt terug in de woonkamer.)

ANGELE: Verdorie, hij is toch weg. Wat nu gezongen.

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: *(verschrikt)* Daar verdekke, daar zit hij.

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: *(wanhopig)* Hij begint weer met zijne 'jaaaaaa'

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: Hoe zijt gij in die zetel geraakt? Dat zou ik wel eens willen weten.

OPA: Ja, ik zou willen eten.

ANGELE: Seffens krijgt ge eten. Maar hoelang zit gij al in uwe zetel? Dat zou ik eerst willen weten.

OPA: Ik zeg het toch. Ik zou eerst willen eten.

ANGELE: Ik zou toch roepen om te eten.

OPA: Wat zoudt ge doen?

ANGELE: Roepen zou ik doen.

OPA: Wie?

ANGELE: U natuurlijk, wie anders.

OPA: Mij? Zeg dat dan direct.

ANGELE: Ik doe niet anders. U heb ik geroepen, u, u!

OPA: Ik heb niets gehoord wicht.

ANGELE: Dat is uw eigen schuld. Ge moest in uw bed blijven.

OPA: Gij hebt goed zeggen. Maar mijn links been wicht. Dat kan zo mirakels veel pijn doen als ik zo stillekes moet blijven liggen. Vraagt het maar aan ons Klaar. Die weet dat wel.

ANGELE: (*kortaf*) 't Is al goed, kom nu maar eten.

OPA: Nee gij kunt dat niet weten. Maar ons Klaar.....

(*Angèle schreeuwt het uit en maakt wanhopig gebaren.*)

ANGELE: Eten opa, eten, boeffen, jam jam jam!

(*Opa begint te stotteren.*)

OPA: Ei... eindelijk eten. Da... dat wordt tijd ge... gedomme. Ne... ne mens zou hier nog cre... creperen van de honger.

(*Angèle wordt nu heel vriendelijk. Ze neemt opa bij de arm en leidt hem naar de tafel.*)

ANGELE: Rustig opa, rustig blijven. Kom maar mee. Uw boterhammeke ligt al gesmeerd. En ik zal u ook eens rap een taske koffie ingieten.

OPA: Jaaaaaa.

(*Angèle schenkt opa een tas koffie in en geeft hem een gesmeerde boterham. Opa drinkt hevig slurpend aan zijn koffie en kijkt dan argwanend tussen zijn boterham.*)

ANGELE: (*overdreven vriendelijk*) Opa, we moeten eens met elkaar praten.

OPA: Daar ligt niks tussen mijne boterham.

ANGELE: Onze Door en ik, en ons Doorke en ons Clairke ook, wij vinden dat het voor u veel beter zou zijn als ge in een tehuis ging wonen.

OPA: Jaaaaaa, thuis wonen. Een mens kan nergens beter dan thuis wonen. Vooral als hij een stukske spek krijgt tussen zijne boterham.

(*Opa slurpt opnieuw overdreven luid aan zijn koffie.*)

ANGELE: Ja maar opa, dat kan niet...

OPA: Toch wel, toch wel, in de keuken in 't schab ligt nog spek.

ANGELE: Maar zwijg in godsnaam over dat spek. Ik heb het over u. En 't is niet dat ik u hier persé buiten wil. Ik wil alleen het beste voor u maar....

OPA: Dan mag er ook een eike bij. Spek en eieren, dat is voor mij het beste.

ANGELE: (*wanhopig*) Hoe moet ik hem in godsnaam aan zijn verstand brengen dat hij hier maar beter kan ophoepelen. (*heel lief*) Opake...

OPA: (*ook gemaakt vriendelijk*) Jaaaaa?

ANGELE: Wilt ge nu eens heel goed luisteren? Zo? (*brengt haar hand achter één oor. Opa doet hetzelfde.*) Ge weet toch dat mensen oud worden?

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: En dat ze dan soms ziek worden.

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: En dat ze dan heel goed moeten verzorgd worden.

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: In zo van die speciaal tehuizen.

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: En nu zei ik zo tegen mijn eigen...

OPA: Watte?

ANGELE: (*roept heel hard*) Ik zei tegen mijn eigen...

OPA: Dat is niet goed zulle.

ANGELE: Watte?

OPA: Tegen u eigen spreken.

ANGELE: Mens ge maakt mij nog zot!

OPA: Dat is heel erg. Dan moet ge u laten verzorgen.

ANGELE: Wablief?

OPA: In zo van die speciaal tehuizen.

ANGELE: (*buiten zichzelf van koleire*) Gij lelijke deugniet.

(Angèle loopt kwaad af rechtsachter. Opa kijkt glunderend van plezier de zaal in. Dan gaat hij tot bij de foto van oma.)

OPA: Hebt ge ze horen komen Klaar? Ze wilde mij aan mijn verstand brengen dat ik maar beter kan ophoepelen. Ze deed het wel heel voorzichtig, nog erger of ze met een klein kind te doen had.

Maar ik wil hier niet weggaan Klaar. Ik kan hier toch niet weggaan.

We zijn hier komen wonen een jaar nadat we getrouwd waren. Onze Door is hier geboren en groot geworden. Alles hier in huis spreekt tegen mij en doet me aan u denken: die tafel en die stoelen, die stoof en die zetel, die spiegel en al die portretten, alles, alles, alles.

En dat wil die madam mij allemaal afpakken. Verdomme toch hè, heeft die nu helemaal geen hart in haar lijf.

En mijn kleindochter is al geen haar beter.

Maar ik laat mij niet doen zulle Klaar. Dan kent gij mij wel beter hè. Nee begot, als

ze denken dat ze mij hier buiten krijgen dan kennen ze de oude Door Vanachter nog niet.

Nog een geluk dat onze Door en ons klein Doorke mij zo graag zien. Dat zijn twee brave jongens. Die zullen mij wel helpen als het er op aan komt.

Nu ga ik nog een stukske spek halen in de keuken Klaar. Dan kan ik er beter tegen als die miserie hier opnieuw begint.

(Opa schuifelt naar de tafel en neemt zijn boterham. Met zijn boterham in zijn hand gaat hij naar de keuken.)

Achtste tafereel: Opa – Jean-Pol

(De bel rinkelt. Opa komt kijken van uit de keuken. Hij heeft zijn mond vol eten.)

OPA: Ik kom direct.

(Opa gaat terug naar de keuken. De bel rinkelt opnieuw. Opa gaat open doen.)

OPA: Amai zeg, die is gepresseerd.

(Opa verdwijnt in de inkomhal. We horen hem zeggen: "Kom binnen." Jean-Pol komt binnen.)

JEAN-POL: Dag opa.

OPA: Ha, dag manneke.

JEAN-POL: Ge kent mij toch hè opa? Ik ben het, Jean-Pol.

(Opa observeert Jean-Pol aandachtig. Deze voelt zich ongemakkelijk.)

OPA: Jean – Pol? Ja natuurlijk, Jean-Pol. Mijn ogen zijn niet meer wat ze geweest zijn. Maar nu ge het zegt, nu zie ik het. Jean-Pol, het lief van Clairke.

JEAN-POL: De vriend van Clairke opa. Ik ben de vriend van Clairke.

OPA: De vriend van Clairke? Heet dat zo tegenwoordig? Als ge daar op de canapé ligt te fikfakken zou ik toch eerder denken dat ge haar lief zijt, zulle manneke.

JEAN-POL: Zijt ge maar alleen opa?

OPA: *(kijkt even rond)* Ziet ge hier nog iemand?

JEAN-POL: Nee opa, ik zie niemand. Allee, dat denk ik toch.

OPA: Dan ben ik maar alleen hè manneke. En gij? Zijt ge ook maar alleen?

JEAN-POL: Jaja opa, ik ben maar alleen. Allee, dat denk ik toch.

OPA: En wat komt ge doen? Op dit uur zijn de meeste mensen toch aan het werk. Allee, dat denk ik toch.

JEAN-POL: Ja ja, dat denk ik ook. Maar Clairke was niet op het werk.

OPA: Was Clairke niet op het werk?

JEAN-POL: Nee, ze was er niet. Allee, dat denk ik toch. Ik heb ze in ieder geval niet gezien. En daarom kwam ik eens kijken wat er scheelde. Weet gij waar ze is Opa?

OPA: Ze was dus niet op het werk zegt ge?

JEAN-POL: Nee opa, daar was ze niet. Allee, dat denk ik toch.

OPA: En ze ligt ook niet op haar lui kont in de canapé?

JEAN-POL: *(onnozel lachend)* Nee Opa, daar ligt ze ook niet.

OPA: Dan is er nog maar één plaats waar ze nog kan zijn, Jean-Polleke.

JEAN-POL: Ja opa? En dat is?

(Opa wijst met de duim naar boven. Jean-Pol wijst ook vragend met de duim naar boven. Opa knikt bevestigend.)

JEAN-POL: Hier boven?

OPA: Ja, hier boven.

JEAN-POL: In bed?

OPA: Ja, in bed.

JEAN-POL: Ze is toch niet ziek zeker?

OPA: Bij mijn weten niet. Alhoewel, hierboven misschien.

(Opa tikt met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd.)

JEAN-POL: Hoofdpijn?

OPA: Ja, ze heeft het alleszins in haar bovenkamer.

JEAN-POL: Wilt ge haar gaan roepen Opa?

OPA: Nee begot, voor geen geld van de wereld !

JEAN-POL: Maar ik zou haar zo graag willen zien.

OPA: Allee jong. Ziet ge haar zo graag?

JEAN-POL: Ja zeker opa, allee dat denk ik toch.

OPA: Ge zijt er nog niet zeker van?

JEAN-POL: Toch wel opa, ik ben ze heel zeker van. Allee, dat denk ik toch.

OPA: Dan zoudt ge misschien met haar willen trouwen?

JEAN-POL: Ja opa, dat zou ik echt willen. Allee, dat denk ik toch.

OPA: Daar zijt ge dus ook nog niet zeker van?

JEAN-POL: Toch wel opa, daar ben ik heel zeker van.

OPA: Allee, dat denkt ge toch.

JEAN-POL: Dat is juist opa, dat denk ik toch.

OPA: Jean-Polleke jong, ge moet daar nog maar eens heel goed over nadenken.

JEAN-POL: Ik heb daar al meer dan genoeg over nagedacht opa. Allee, dat denk ik toch.

OPA: Niet waar jong, ge kunt daar nooit genoeg over nadenken.

JEAN-POL: Hebt gij daar vroeger met oma ook zo lang over nagedacht opa?

OPA: Met oma? Met ons Klaar wilt ge zeggen? Dat was iets heel anders Jean-Pol. Ons Klaar en ik, dat klikte direct, niet waar wicht? Maar Clairke is ons Klaar niet zulle.

JEAN-POL: Tussen Clairke en mij zal het ook wel klikken opa. Allee, dat denk ik toch. Wilt ge haar zeggen dat ik hier geweest ben?

OPA: Dat zal ik zeker doen Jean-Polleke.

JEAN-POL: En haar mijn 'groetjes' overmaken?

(Jean-Pol maakt een 'saluke' met de hand.)

OPA: Jaja, uw 'groetjes' zal ik zeker overmaken.

(Opa maakt hetzelfde gebaar.)

JEAN-POL: En haar van mijntwege beterschap toewensen?

OPA: Dat komt in orde jong.

JEAN-POL: *(terwijl hij buitengaat en in zijn verstrooidheid tegen de deurstijl aanloopt)* Niet vergeten hè opa.

OPA: Nee nee, ik zal het zeker niet vergeten. Allee dat denk ik toch.

Negende tafereel: Opa - Angèle – Clairke

(Wanneer Jean-Pol weg is gaat opa tot bij de foto van oma.)

OPA: Dat Jean-Polleke is een goed manneke Klaar. Ik denk veel te goed voor ons Clairke. Had dat wicht toch maar een beetje den aard naar haar meter hè. Dan zou ze heel anders zijn. Als ze niet verandert is dat Jean-Polleke dik te beklagen.

(Opa gaat naar zijn zetel, neemt zijn pijp en komt terug naar oma.)

OPA: Het gaat weer een lange voormiddag worden Klaar. Wat zullen we doen om de tijd om te krijgen? Gij weet het ook niet zeker? Wil ik nog eens op mijn mondmuziekske spelen? Dat hoort ge toch altijd graag hè. Wacht, ik zet die stoel hier zo vlak bij u. En dan speel ik iets voor u.

(Opa zet een stoel vlak bij oma. Uit zijn rechterzak haalt hij een mondmuziek te voorschijn.)

OPA: Wat moet ik spelen Klaar? Zoiets van vroeger uit onze jonge tijd? Zo een schoon walske, luister maar.

(Opa speelt een deuntje. Plots vliegt de deur rechtsachter open en Clairke komt binnengestormd. Ze is razend kwaad.)

CLAIRKE: Is dat hier bijna gedaan met dat lawaai! Ik verrek van de koppijn en dan zit meneer hier op zijn mondmuziek te janken.

OPA: Ja maar Clairke, oma heeft dat graag.

CLAIRKE: Hou toch op met uw gezeur over oma. En hier met dat mondmuziek.

OPA: Ne... nee, niet doen. Da... dat is mijn mu... muziekske. Nie... niet afpakken ge... gedomme, da... dat is mijn mu... muziekske.

(Clairke heeft het mondmuziek afgepakt.)

CLAIRKE: Dat moet hier gedaan zijn met die flauw complimenten. Ik heb koppijn en ik wil slapen. *(vertrekt rechtsachter.)*

OPA: Lelijke heks, dat is mijn muziekske. Nu zeg ik expres niks van Jean-Pol. Allee, dat denk ik toch. *(tot oma)* Klaar, ze heeft mijn muziekske afgepakt. Dat muziekske,

weet ge nog wel, dat ik vroeger van u gekregen heb. Maar wacht een beetje: hocus, pocus, pas, er zit nog een muziekske in mijne jas.

(Opa tast in zijn linkerzak en tovert een ander mondmuziek te voorschijn. Hij begint opnieuw te spelen. Angèle komt binnengestormd van rechtsachter.)

ANGELE: Wat is dat hier voor een leven! 't Is hier nog erger dan in een zothuis.

OPA: Clairke heeft mijn ander mondmuziekske afgepakt.

ANGELE: Dan pak ik dit af. Dan kunnen Clairke en ik tenminste nog wat rusten.

OPA: Nee... niet doen... ik wil voor oma spelen.

ANGELE: Oma is dood opa, dood, hoort ge dat. Maar wij, wij leven. En wij willen rusten.

(Angèle heeft het mondmuziek afgepakt en vertrekt langs waar ze gekomen is. Opa loopt haar na en roept aan de deur.)

OPA: Gij zijt al even slecht als uw dochter. Ge zijt allebei lelijke heksen.

(Opa komt heel kwaad terug naar oma. Hij opent de kast en schenkt zich een druppel in die hij gulzig binnengiet. Hij zet het glas en de fles terug in de kast. Hij kijkt een paar maal naar oma, dan naar de deur en rommelt wat in de kast. Hij toont triomfantelijk een ander mondmuziek en begint opnieuw te spelen. Clairke komt terug binnen.)

CLAIRKE: Gaat dat nu nooit ophouden! Ons ma heeft gelijk dat ze u buiten wil. En ik wil het ook. Hier met dat muziek.

(Clairke neemt ook dit mondmuziek op hardhandige wijze af en gaat terug slapen.)

OPA: Klaar, 't is geen avance wicht. Die twee kakmadammen kunnen geen muziek verdragen. Maar om opa het zwijgen op te leggen moeten ze vroeger opstaan zulle, die twee zelfs veel vroeger. Ik ga eens eventjes naar mijn kamer.

(Opa gaat naar boven maar komt direct weer terug.)

OPA: Klaar, muziek verzacht de zeden, zeggen ze. Maar bij die trezebezen werkt mijn muziek gelijk een rode lap op een stier. Maar ik heb u een walske beloofd en een walske zult ge krijgen. Hou u goed vast, hier gaan we.

(Opa heeft van boven een mondmuziek meegebracht en begint te spelen.)

D O E K

T W E E D E B E D R I J F

Tiende tafereel: Opa – Pépé

(Opa zit in zijn zetel. Pépé komt op van uit de keuken. Hij is heel uitbundig. Hij spreekt Nederlands met veel Franstalige uitdrukkingen.)

PEPE: Hallo!!! Y-a -t'il quelqu'un? Is er volk in huis?

(Opa draait zich om, ziet wie er binnenkomt en kijkt stom voor zich heen.)

PEPE: Ha, wie we daar hebben, die goeie ouwe door Vanachter. Zeg eens, ik ben maar vanachter door gekomen, nespa. *(lacht met zijn eigen geestigheid.)*

Hahaha, dat is een goeie: vanachter door bij Door Vanachter.

Et comment   a va mon vieux? Hoe is het ermee ouwe makker?

(Pépé gaat met gestrekte hand naar opa toe. Opa doet of hij de toegestoken hand niet ziet en spreekt op norse toon.)

OPA: Ik ken u niet.

PEPE: Allee zeg, ben ik dan zo veranderd? Ik ben toch pépé, de papa van Angèle. Herkent ge mij nu? Allee, de Jujules.... Juleke Decoux.

OPA: Nee, ik heb u nog nooit gezien.

PEPE: Maar enfin Door, ge moet mij toch herkennen. Wij zijn samen bij de troep geweest. Na den oorlog bij het bezettingsleger in Keulen. Het is door ons dat de kinderen elkaar leerden kennen.

Hela, pas op h   vieux. Ik heb u door Door. Ge doet maar alsof nespa. Ge zijt nog altijd dezelfde farceur als toen.

Weet ge het nog bij dat app  l? We stonden allemaal strak in de houding. En dat sergeanteke in van dat Vlaams met haar op maar roepen:

Adams ... présent!!!.

Decoux présent!!!

Janssens présent!!!

Et enfin... op den duur... Vanakteir!!! . En het werd muisstil.

Vanakteir !!! En het bleef muisstil.

Die sergeant werd ambetant en zei:” Parbleu, Vanakteir is vandoor”.

En toen gij:”Vanakteir is vandoor maar Door Vanachter is présent.”

Dat sergeanteke kon daar niet mee lachen h   copain. Huit jours de ballen aan uw been.

OPA: Ja, dat was de eerste keer dat ik gestraft werd.

PEPE: Maar niet de laatste keer h   opa.

OPA: Nee, ook niet de laatste keer. En toch was het een schone tijd h   pépé.

PEPE: Ziet ge wel dat ge mij nog kent. Ik wist het. Goede vrienden zijn voor het leven en vergeten elkaar nooit. Ik ben veel te lang weggebleven vrees ik.

OPA: Nee pépé, ge zijt veel te vroeg teruggekomen, vrees ik. Er is hier geen plaats voor ons twee. En opa zal nu wel de deur uitmoeten.

PEPE: Ja maar Door, wat vertelt gij allemaal? Ik kom maar eens even binnenwippen. Enfin, hoop en al een paar dagen en dan ben ik terug de pijp uit.

OPA: Maar een paar dagen? Is dat echt? Maar Angèle heeft het helemaal anders voor zulle pépé.

PEPE: Ja? En hoe dan wel?

OPA: Ze wil mij in 't peekeshuis steken om mijn kamerke vrij te maken voor u. Ja, dat wil ze.

PEPE: En 't is daarom dat ge mij niet graag zag komen. Nu versta ik het allemaal. Maar ge moet niet bang zijn opa. Als dat zo zit vertrek ik toute de suite, direct, onmiddellijk. Nog voor ze mij gezien heeft. Pépé komt niet inwonen bij zijn dochter. Hij denkt er nog niet aan. Om hem te laten voorzeggén wat hij mag en vooral niet mag zeker. Nee nee, pépé houdt teveel van zijn vrijheid en van het leven. En van de femmekes, de vrouwkes nésa. En van het plezier. Voor de tijd die we hier nog hebben moeten we ervan profiteren mon vieux. Maar zeg eens opa, leeft gij eigenlijk nog wel?

OPA: Jaaaaa

PEPE: Ik bedoel echt leven gelijk een gezonde mens Door?

OPA: Ik eet op tijd mijn stukske spek pépé. Tenminste als ik er krijg.

(Pépé gaat hoofdschuddend een stoel halen aan de tafel en zet zich schrijlings naast opa.)

PEPE: Dat bedoel ik niet jongske. Vertel mij eens, wat doet gij hier zoal de hele dag?

OPA: Wel, hier zitten in mijne zetel. En mijn pijpke smoren. En van tijd eens op mijn muziekske spelen.

PEPE: En u laten beduvelen door die tang van een dochter van mij. Maar zeg eens opa, hoe lang is het geleden dat gij nog een vrouw gehad hebt?

OPA: Oeoeoeohhhhh! Dat is lang geleden pépé. Laat mij eens nadenken. Dat moet nu zo ongeveer zeven jaar zijn dat ons Klaar mij alleen naar mijn kamerke laat gaan.

PEPE: Al zeven jaar Door? Dat meent ge toch niet. En in al die jaren is er nooit een ander vrouw geweest?

OPA: Nee pépé, ons Klaar zou dat niet willen jong.

PEPE: Uw Klaar is er niet meer Door. Al zeven jaar niet meer.

OPA: Toch wel pépé, daar staat ze zie, daar op de kast. En ze heeft ons in 't oog zulle. Is 't niet waar wicht?

(Pépé staat recht, draait zijn stoel en zet zich naast opa. Hij kijkt even rond, buigt zich naar opa toe en spreekt heel vertrouwelijk.)

PEPE: Maar enfin opa, ge moogt niet bij het verleden blijven stilstaan. Het leven gaat verder, tu sais. Weet ge dat ik zo een twintig jaar geleden nog hertrouwd ben.

OPA: Zeg dat het niet waar is.

PEPE: Toch wel jong, toch wel.

OPA: En Angèle weet dat niet?

PEPE: Nee't jong, nee't. Mijn tweede vrouwke was niet ouder dan ons Angèle. En daarom heb ik haar dat nooit durven vertellen, jamais. En 't schoonste van heel d' affaire, ik heb daar nog een kind mee gehad, een dochterke, ons Tineke.

OPA: Dat bestaat niet.

PEPE: Toch wel jong, toch wel.

OPA: Dus heeft Angèle nog een zuster?

PEPE: Mais oui, bien sûre.

OPA: Zeg dat het niet waar is. Pépé jong, als Angèle dat te weten komt vliegt er zeker een vlinder uit haar gat.

PEPE: Ze mag dat niet te weten komen Opa. Ik zou nog al wat te horen krijgen.

OPA: En waar zijn ze, uw vrouwke en uw dochterke?

PEPE: Ik zou het niet weten opa. Zoals alle schoon liedjes heeft ook dit niet lang geduurd. Op een schone morgen was ze weg, partie, met ons Tineke en al mijn spaarcenten. En van geen één van de twee heb ik nooit of jamais nog iets gehoord of gezien.

OPA: Dus hebt ge ergens een dochter rondlopen die ge niet kent.

PEPE: En die mij ook niet kent. En soms doet dat pijn opa, surtout als ge u alleen voelt. Maar in de stad is er zoveel te beleven dat ge uw verdriet voor een tijdje kunt vergeten. Zeg Door, ge moest mij eens een plezier doen. Ge moest eens een paar dagen bij mij in de stad komen logeren.

OPA: Nee pépé, dat durf ik niet. Ik heb daar niks te zoeken. Daar gebeuren van die rare dingen waar mijn verstand te klein voor is. En er zijn daar van die louche cafeekes, met van die rode en blauwe lichten.

PEPE: Hoe weet gij dat allemaal opa? Ik dacht dat gij nog nooit in de stad geweest waart.

OPA: Toch wel pépé, éne keer. Wat ik daar toen allemaal meegemaakt heb. Ge houdt het niet voor mogelijk.

PEPE: Was het zo erg? Nu maakt ge mij wel heel curieus opa. Daar wil ik het fijne van weten.

OPA: Luister, ik zal het u eens vertellen.

MUZIEK (naar een oud cafélied- zie bijlage.)

(Opa zingt. Indien hij niet kan zingen kan hij het verhaal ook vertellen.)

Eerste strofe: Ik moest eens in Brussel zijn.

En ik stapte op de trein,
 gekleed gelijk een heer
 want het was mijn eerste keer.
 En ik stap in één coupé,
 heel blijgezind tevreë.
 Maar wat ik daar tegenkwam:
 't was zo een oude dikke madam.
 En zij bezag mij vies opzij.
 En ik had nog niet gesproken.
 Of eensklaps zei ze tegen mij:
 "'t Is hier verboden van te roken."
 Maar ik sprak beleefd tot haar:
 "Zie madammeke deez' sigaar
 heeft zo een fijne geur
 dus vrees voor geen malheur.
 Maar zij antwoordde snel;

“mijnheer versta mij wel,
hou op met uw gekwel
of ik trek aan de bel”.
Ja zie dat was een vieze vrouw
en zij verstond geen reden.
Toen ben ik ook maar heel spoedig en gauw
uit die coupé getreden.

Tweede strofe: Ik stond terug op straat.
En 't werd al tamelijk laat.
'k Had honger navenant
dus zocht ik een restaurant.
En 'k zag een lichteke blauw.
Ik ging daarheen algauw.
Een meiske zat voor 't raam.
Dat vond ik zo heel voornaam.
En zij lachte zo lief naar mij.
Ja 't is niet te geloven.
Want weet ge wat ze tot mij zei:
”We gaan maar direct naar boven”.
Maar ik sprak;”Mijn liefste kind,
geef mij maar eerst een pint,
en dan een boterham.
't Is daarvoor dat ik kwam.
” Maar zij zei lief en zacht:
” Dat had ge wel gedacht.
Ge zijt hier in een zaak
voor een ander soort vermaak.
” Ik was daar niet op mijn gemak.
Ach had ik dat geweten.
Ik kwam dan ook met pak en zak
naar huis terug zonder eten.

(Pépe heeft geamuseerd zitten luisteren. Wanneer opa uitgezongen is begint pépe te lachen.)

PEPE: Ja opa, dat komt ervan hè. Een boer in de stad nespera.

OPA: Zo is dat pépé. De stad is niks gedaan voor een buitenmens.

PEPE: Maar ge zat wel direct op de juiste plaats.

OPA: Hoe bedoelt ge pépé?

PEPE: In een zaak met rode en blauwe lichtjes. Daar moest ge met mij nog eens naartoe gaan.
En doen wat een echte man op tijd eens moet doen..

OPA: Nee pépé, dat is niks voor mij. Achteraf heb ik daar eens goed mee gelachen. Maar op het moment zelf voelde ik mij wreed ambetant. Ik krijg nog dorst als ik eraan terugdenk. Hebt ge soms ook goesting voor een borrel?

PEPE: Dat is een goed gedacht opa. Ik sla niks af als vliegen, dat weet ge nog wel.

(Opa sloft naar de kast en schenkt twee borrelglazen vol jenever.)

OPA: Ja, gij hebt er altijd goede weg mee gekund.

PEPE: Gelijk gij hè Door. Wij gingen voor elkaar niet aan de kant.

OPA: Zeg eens pépé, hebt gij altijd in de stad gewoond?

PEPE: Ja opa, altijd. Ik ben een echte stadsmens. Ik kan mij een leven op de buiten niet voorstellen. Ge moet dus niet bang zijn dat ik hier ooit zou intrekken.

OPA: Daar drinken we op. Schol.

PEPE: Schol.

OPA: Als ze leeg zijn doen we ze vol.

(Opa en pépé drinken hun glas in één teug leeg.)

PEPE: Dat hoor ik graag. Op één been kan een mens niet staan, nespa.

(Opa gaat met de glazen terug naar de kast om ze weer te vullen.)

OPA: Pépé, dat doet deugd hè. Elkaar terugzien. En babbelen over die goede oude tijd.

PEPE: Zo is dat opa. Wij zouden dat meer moeten doen.

OPA: Dat zal nog al moeilijk zijn. Ik zit hier op de buiten en gij daarginds in de stad.

PEPE: Zoudt ge toch niet voor een paar dagen meekomen? Dan duiken we samen onder in het uitgangsleven. Dat zal u deugd doen opa.

OPA: Nee pépé, ik blijf in mijn eigen huizeke. Ten minste als ze mij niet op straat gooien.

PEPE: Dat laten we niet gebeuren opa. Jamais. *(opa is terug met de borrels en onder het praten drinken ze op tijd en stond een teugje.)* Weet ge wat gij moest doen Door?

OPA: *(schudt 'neen')* Weet gij het?

PEPE: Ja, ge moest hertrouwen.

OPA: Wablied? Ik hertrouwen?

PEPE: Ja zeker Door, hertrouwen. En dan moeten uwe Door en ons Angèle zelf maar ophoepelen.

OPA: Pépé jong, ge weet niet wat ge vertelt. Zo een ouwe zak als ik hertrouwen? Ons Klaar zou dat nooit willen. En ik ook niet.

PEPE: Maar ge moet niet echt hertrouwen. Ge moet doen alsof. Dan krijgen ze schrik. Dan gaan ze u in de watten leggen om die zotte kuren uit uwe kop te krijgen. En ze zullen twee keer goed nadenken voor ze u op straat durven zetten.

OPA: Ze gaan dat nooit geloven pépé. Ziet ge mij hier zitten, een mens van bijna tachtig, die nooit uit zijn kot komt. Hoe zou die ergens aan een vrouwmens geraakt zijn.

PEPE: Ge moet zeggen dat ge u in de gazet hebt laten zetten.

Ik ken wel een paar madammekes. Ja madammekes... en kennen, ge weet wel.

Maar voor een paar blauw briefjes komen die hier graag hun opwachting maken. En dan zullen ze u vanzelf geloven.

OPA: *(lacht)* Als ik hier zo een stoot moest uithalen, vallen ze allemaal van hun stokje.

PEPE: We doen het opa. Dat brengt leven in de brouwerij en ook wat leven in uw leven.

OPA: Ik weet niet of ik dat wel durf pépé.

PEPE: Ge moet dat durven opa, il faut. Ik zorg voor de vrouwkes. En gij doet de rest. D'accord? Afgesproken?

(Opa en pépé kloppen elkaar enkele keren in de hand als kooplieden)
 En nu trek ik er vandoor. Ge hebt mij niet gehoord of gezien hè Door.
 Au revoir, mon chère ami. Tot binnenkort.

(Pépé staat recht. Hij drukt tot afscheid opa stevig de hand.)

OPA: Vaarwel oude strijdmakker. 't Is zo bijna of we terug bij de troep zijn en soldatenstreken gaan uithalen.

Elfde tafereel: Opa – Pépé – Angèle

(We horen gestommel achter de deur rechtsachter. Opa haast zich naar de tafel en steekt zijn eigen glas en dat van pépé haastig in zijn zak. Hij zet zich verschrikt neer in zijn zetel. Pépé duikt weg achter de zetel van opa. Angèle komt binnen.)

ANGELE: Awel, tegen wie zit ge hier de hele tijd te praten?

OPA: Watte?

ANGELE: Ik vraag tegen wie ge hier zit te praten?

OPA: Praten?

ANGELE: Ja, praten.

OPA: Wie praat er?

ANGELE: Gij, wie anders? En ik zou willen weten tegen wie?

OPA: Dat zal wel tegen ons Klaar geweest zijn zeker.

ANGELE: Of tegen u eigen zeker.

OPA: Tegen u eigen. Doet ge dat nog altijd?

ANGELE: Begin niet opnieuw hè.

(Angèle gaat kwaad naar de keuken. Pépé kruipt op handen en voeten achter de canapé. Angèle komt terug uit de keuken, neemt een stoel en zet zich naast opa.)

ANGELE: Zeg opa...

OPA: Jaaaaaa

ANGELE: Verstaat ge mij goed?

OPA: Watte?

(Angèle roept zo hard ze kan)

ANGELE: Of ge me goed verstaat?

OPA: Hela, rustig aan hè. Ge moet zo hard niet roepen zulle. Ge maakt mij nog doof met uw lawaai, ge... gedomme.

ANGELE: Ik maak mij ongerust.

OPA: Ik ook.

ANGELE: Gij ook? Waarom dan wel?

OPA: Over u. Gij doet de laatste tijd zo raar.

ANGELE: Dat komt omdat ik mij ongerust maak over pépé. Wij hebben pépé al in jaren niet meer gezien. Ik weet zelfs niet eens of hij nog leeft.

OPA: Of hij nog wat?

ANGELE: Nog leeft.

OPA: Ha zo, of hij nog leeft. Dat denk ik wel. Daar ben ik zo goed als zeker van.

(Opa gluurt naar de canapé van waar pépé een 'saluke' maakt.)

ANGELE: Dat kunt gij toch niet weten.

OPA: Toch wel. Dat zie ik zo voor mijn ogen.

(Opa kijkt opnieuw heimelijk naar pépé die van achter de canapé lachend zijn groeten stuurt door zijn hoed even van zijn hoofd te nemen.)

ANGELE: Gaat ge u nu uitgeven voor helderziende? Zeg er dan maar direct bij waar hij zit.

OPA: Waar hij watte?

ANGELE: Zit!

OPA: Ja hij zit. En volgens ik kan zien op zijn knieën.

(Pépé sluipt stillekes weg naar de keuken.)

ANGELE: Dat is niet om mee te lachen hè opa. Ik vraag mij de hele tijd af waarom hij zo lang wegblijft.

OPA: Misschien wil hij wel terugkomen, Angèle, maar durft hij niet.

ANGELE: Waarom zou hij niet durven?

OPA: Van schrik dat hij niet meer weg geraakt. Hij is misschien heel erg op zijn vrijheid gesteld. Of hij houdt nog te veel van het leven. Of er is misschien een andere vrouw in zijn leven gekomen.

ANGELE: Wablief? Een andere vrouw? Wat durft gij allemaal zeggen. Pépé zit nu al bijna vijfentwintig jaar ergens alleen op een kamerke te dubben en te speculeren, de sukkelaar.

OPA: Wie weet, wie weet. Ik ben daar niet zo zeker van. Oude mensen hebben ook gevoelens. Ge kunt nooit weten wat voor kuren die nog uithalen in hun oude dag.

ANGELE: Oude mensen gevoelens? Gelijk gij zeker.

OPA: Pas op Angèle, pas maar goed op. Gevoelens van oude mensen zijn gelijk een waakvlammeke van een gasvuur. Het valt bijna niet op. Maar o wee als ge de kraan open draait. Dan vliegen ze in brand gelijk een hooimijt.

ANGELE: Gij zult toch niet meer in brand vliegen gij. Gij hebt meer weg van een waakvlammeke dat alle momenten zonder gas kan vallen.

Oude mensen gevoelens? Doe me niet lachen gij.

(Angèle gaat af rechtsachter. Opa staat recht, hij zet de stoel waarop Angèle gezeten heeft terug aan tafel en gaat tot aan de deur langs waar Angèle vertrokken is.)

OPA: Ik doe u niet lachen, ikke. Gij weet niet eens wat lachen is. Maar als ik u ooit doe lachen, pas dan maar op dat ge niet groen lacht.

(Opa sloft tot bij de foto van oma.)

Klaar wicht, dat jong volk beseft helemaal niet wat er in het hart van een oude mens

omgaat. Geen gevoelens, zeggen ze. Gij weet wel beter hè Klaar.
 Want gelukkig zijn als onze Door en ons klein Doorke een goed woordeke voor mij
 over hebben, zijn dat soms geen gevoelens?
 En hopen op wat liefde van ons Clairke? En eenzaam zijn? En ergens naar trachten
 en weten dat ge het nooit meer zult krijgen.
 Dat zijn gevoelens, die veel pijn doen. En die pijn, dat is nog het ergste gevoel.
 Ik zou ze eens moeten laten voelen wat voor gevoelens een oude mens nog heeft.
 En doen wat pépé gezegd heeft.

Twaalfde tafereel: Clairke - Opa

(Clairke komt binnen door de deur rechtsachter. Ze is nu opgekleed.)

CLAIRKE: Awel, staat ge daar weer te zemelen?

OPA: Watte Clairke?

(Clairke gaat naar de keuken om een glas water. Ze roept van in de keuken.)

CLAIRKE: Of ge daar weer staat te zemelen?

OPA: Als gij het zegt zal dat zo wel zijn zeker.

(Clairke komt terug in de woonkamer.)

CLAIRKE: En weer tegen u eigen. Dat is niet goed hè opa, tegen u eigen praten.

OPA: Dat is waar kind. Tegen u eigen praten is niet goed. Dat heb ik tegen uw ma ook
 gezegd.

CLAIRKE: En wat hebt ge haar nog gezegd? Want ze kwam heel kwaad naar boven gelopen.
 Ge zijt toch weer geen ambras aan 't verkopen?

OPA: Wat verkopen?

CLAIRKE: Ambras!

OPA: Waar verkopen ze dat?

CLAIRKE: Hier verkopen ze dat. En gij verkoopt dat. Waarom doet ge ons ma haar goesting
 niet?

OPA: Heeft uw ma goesting? Voor wat?

CLAIRKE: Dat weet ge goed genoeg.

OPA: Ik weet van niks kind. Ze zeggen hier niks tegen mij.

CLAIRKE: Waarom gaat ge niet naar een tehuis opa. Dan is ze toch content.

OPA: Wie is content Clairke?

CLAIRKE: Ons ma, wie anders?

OPA: Is uw ma content? Dan is er toch geen probleem.

CLAIRKE: Er is een heel groot probleem. Ons ma is niet content zolang gij hier rondloopt.
 En ik ook niet.

OPA: Ziet ge mij niet graag meer Clairke?

CLAIRKE: Jawel opa. En ik zal u af en toe wel komen bezoeken.

OPA: Af en toe? Wanneer is dat? Nee nee kind, oude mensen hebben geen tehuis maar een thuis nodig.
 En mijnen thuis is hier, hier bij u allemaal. Tenminste als we mekaar goed kunnen verdragen.
 En als ge mij niet meer kunt verdragen dan ga ik nog liever dood dan naar een tehuis.

CLAIRKE: (*vriendelijk*) Ja maar opa, zo moogt ge niet spreken. Wij willen toch alleen maar het beste...

OPA: Voor u ja. Opa telt hier niet mee. Maar pas op hè Clairke, wat ge een ander aandoet valt dikwijls op uw eigen kop.

CLAIRKE: Ge weet niet wat ge zegt gij.

Dertiende tafereel: Angèle - Clairke - Opa

(*Angèle komt binnen door de deur rechtsachter. Ze is gekleed om weg te gaan.*)

CLAIRKE: Gaat ge weg make?

ANGELE: Ik ga boodschappen doen. Dan ben ik even weg uit dit kot. Want ik word hier nog zot.

CLAIRKE: Wacht, ik ga mee make. Een beetje wandelen is goed voor mijn hoofdpijn.

(*Angèle en Clairke vertrekken langs de voordeur.*)

OPA: Ze zijn weg Klaar, de egoïsten. We hebben heel het huis voor ons alleen, gelijk vroeger, voor onze Door er was. Toen waren we toch gelukkig hé Klaar.

Veertiende tafereel: Opa – Pépé

(*Pépé komt binnen langs de keuken.*)

PEPE: Hello, is de kust veilig?

OPA: Ha pépé, ge zijt teruggekomen. Gij durft jong. Maar 't is goed, kom binnen. Iedereen is weg.

PEPE: Ja opa, ik dacht zo. Na al die jaren bezoek ik mijn oude strijdmakker en beste vriend. En ik breng niet eens een kadoke mee. En om dat goed te maken ben ik een fles jenever gaan halen. Voilà, voor u.

OPA: Daar gaan we direct van proeven pépé. De borrels steken nog in mijne zak.

(*Opa zet de borrels op tafel. Pépé giet ze vol.*)

PEPE: Santé opa.

OPA: Schol pépé.

PEPE: Opa, mon ami, nu we hier zo samen staan te klinken en te drinken moet ik terugdenken aan onze soldatentijd daar in Keulen..

OPA: Ja, dat was nog eens een schonen tijd hè pépé. 't Is al zo lang geleden. Maar 't is juist of het pas vorige week was. Weet ge 't nog dat we soms de draad deden?

PEPE: Hoe zou ik dat kunnen vergeten. Langs de draad stond lang gras. En er was een groot gat in de omheining. En daar kropen we door om naar de meisjes te gaan.

OPA: Gij ging vooral voor de meisjes hè pépé. Ik ging meer voor de pinten.

PEPE: En voor de meisjes opa. Zeg het maar zoals het was.

OPA: *(met de wijsvinger voor de mond)* Ssssttt pépé, ons Klaar hoort ons.

PEPE: Moest ze ons kunnen horen, ze zou er eens ferm mee lachten.

OPA: Dat weet ik nog zo maar niet. Ons Klaar is een raar als het erop aankomt.

PEPE: Maar wij waren toch nog jong. En ze hebben ons nooit kunnen pakken.

OPA: We zijn er wel kortbij geweest.

PEPE: Vooral die éne keer. De chef van wacht wist van dat gat in de draad. En hij stond ons op te wachten.

Wij kropen op ons knieën door het gras. En van zodra wij dachten dat de kust veilig was sprongen we recht en liepen zo hard we konden naar het gat in de draad.

Maar de chef had ons gehoord. Hij kwam aangelopen en riep: "Halt of ik schiet!"

Wij lieten ons vallen en ik deed: "whoeeoeoeoe" *(imiteert een huilende hond)*. En toen gij.....

OPA: "Whoeeoeoeoe!" De chef dacht dat hij het in Keulen hoorde donderen. Aan huilende honden had hij zich niet verwacht. En hij haastte zich om weg te komen.

PEPE: En wij om binnen te komen. Zeg opa, weet ge waar ik nu goesting voor heb?

OPA: Dat kan ik moeilijk weten hè pépé.

PEPE: Om te doen zoals vroeger:er samen vandoor trekken en op de lappen gaan.

OPA: Niet naar de meisjes hè pépé?

PEPE: Nee nee, alleen een goede pot pakken.

OPA: Zou ik dat wel durven ?

PEPE: Gij niet durven? Opa zo ken ik u niet. Wij twee te samen, wij durven toch alles.

OPA: Vroeger wel. Maar nu?

PEPE: Nu ook mon ami.

OPA: Ik ben wel op mijn sloffen.

PEPE: Desnoods gaan we op ons blote voeten. Kom beste vriend, we gaan op zwier zoals in de goede oude tijd.

OPA: Ik zou wel willen. Maar als straks chef Angèle op de wacht staat? En mij betrapt? Wat doe ik dan?.

PEPE: Whoeeoeoeoe!

OPA: Whoeeoeoe!

(Opa en pépé vertrekken langs de keuken.)

D O E K

P a u z e

DERDE BEDRIJF

Vijftiende tafereel: Angèle – Bébette – Opa

(Opa zit in zijn zetel. Angèle zit aan tafel te breien of te lezen. De bel rinkelt. Opa kijkt van Angèle naar de deur.)

OPA: De bel Angèle.

ANGELE: Wie zou dat kunnen zijn?

OPA: Dat was de bel.

ANGELE: Dat hoor ik wel. Maar ik zou niet weten wie....

OPA: Toch wel Angèle, dat was de bel.

(Angèle haalt de schouders op en gaat naar de inkomhal om de deur open te doen. Opa loopt haastig naar de foto van oma. Hij draait hem om of legt hem neer met de foto naar beneden.)

OPA: Klaar ge kunt beter niet meekijken. Want wat ge gaat zien zal u niet aanstaan vrees ik.

(Opa haast zich terug naar zijn zetel. Angèle komt binnen, gevolgd door Bébette. Deze is enigszins gewaagd gekleed, waardoor ze de zinnen van Opa prikkelt. Ze is behangen met juwelen en gedraagt zich erg hautain. Evenals pépé spreekt ze Nederlands met een Brussels accent. Opa wrijft zich vergenoegd in zijn handen.)

BEBETTE: Bonjour madame.

ANGELE: Dag euh... dingies.

(Bébette kijkt rond in de woonkamer.)

BEBETTE: Zeg een keer, truttebeezeke, dat ziet er hier niet al te rijkelijk uit. Er zijn toch wel centen in huis mag ik peinzen?

ANGELE: We kopen nooit aan de deur, madame...

BEBETTE: Bébette, zeg maar Bébette.

ANGELE: We kopen nooit aan de deur, madame Bébette. Voor zover gij iets te koop hebt.

BEBETTE: Of ik iets te koop heb? En of, truttebeezeke.

Maar eigenlijk feitelijk kom ik voor wat anders. Ik heb hier een rendez-vous afgesproken met een zekere Isidoor Vanachter. Merde, quel nom dit. Isidoor... stel u voor. ..Vanachter. 't Is om u kapot te lachen. Maar enfin, zaken zijn zaken. Kent gij misschien die pee, truttebeezeke? Die Vanachter Is-ie-door?

ANGELE: Ten eerste: ik ben geen truttebeezeke. En ten tweede: of ik die pee, die Vanachter Is-ie-door ken? En of ik die ken. Toevallig is dat mijne man. Ik ben madame Vanachter.

(Opa grijpt met zijn twee handen naar zijn hoofd. Hij staat recht en komt een paar passen dichterbij.)

BEBETTE: Ha zo, die Vanachter dat is uwe vent. Dan hebt gij wel heel slechte chance zonne trutte...madame. Maar als ik u eens goed bekijk kan ik best begrijpen dat uwe vent eens wat anders wil. Afwisseling van spijs doet eten, hè kind. En ik betwijfel of wat gij hem serveert nog wel de moeite waard is.

(Angèle spreekt heel afgemeten en kwaad.)

ANGELE: Madame Bébette, ik begrijp niks van uwe praat. Gij hebt een afspraak met mijne man, zegt ge. Is dat een zakelijke afspraak?

BEBETTE: Of het een zakelijke afspraak is? Ons onnozel trutteke verstaat er precies geen fluit van. Wel ja, ge zou het een zakelijke afspraak kunnen noemen. Alhoewel het au fond meer om een intiem rendez-vous gaat. Begrijpt ge nu wat ik bedoel?

ANGELE: Ik begrijp helemaal niet wat gij bedoelt. Waarover wilde mijne man u spreken?

BEBETTE: Over een heel intieme aangelegenheid dingske. Ge weet wel: kennismaken, wat vrijen en als we mekaar wat beter kennen misschien wel trouwen. Allee, dat liet hij mij toch verstaan.

ANGELE: Trouwen? Onze Door met u? Dat kan niet. Zoiets zou onze Door nooit doen.

(Opa leeft intens mee, schudt ijverig van 'nee' en wijst op zichzelf.)

BEBETTE: Ik zou dat zelf ook niet willen. Zeker niet nu ik weet dat dat varken van Vanachter al getrouwd is. Mij was het enkel te doen om de centen. Een mens moet ergens van leven hè truttebeezeke.

(Opa maakt intussen achter de rug van Angèle gebaren om de aandacht te trekken van Bébette. Hij wil haar duidelijk te maken dat het om hem gaat.)

BEBETTE: Ha daar zie, nog zo een oude snoeper. Wat scheelt er bompa?

ANGELE: Dat is opa, madame Bébette.

BEBETTE: Opa of bompa, dat blijft allemaal gelijk. Ze doen allemaal of ze oud en kramakkelig zijn. Maar laat ze maar los, madame dingske. Zo rap ze de kans krijgen druipt de energie er zo vanaf. Ik spreek uit ondervinding, bien sûre.

(Opa knikt heel overtuigend van 'ja'. Angèle heeft zich intussen razend kwaad gemaakt.)

ANGELE: Het interesseert mij geen moer wat gij al ondervonden hebt. Ik wil dat ge vertrekt, nu direct, onmiddellijk. Of ge gaat mij verplichten om u buiten te kegelen.

BEBETTE: Kalm aan, truttebeezeke, doucement, rustig blijven, rustig. Ik ben al bijna weg. Maar eerst moet er iemand mijn onkosten betalen. Met de taxi aller et retour van de stad naar hier, dat kost centen weet ge. En niet zo maar een beetje.

ANGELE: Madame Bébette, dat zijn uw zorgen. Hoepel op voor ik mijn geduld verlies. Want dan sta ik niet in voor de gevolgen. In ieder geval: van mij krijgt ge geen rotte eurocent.

(Bebette kijkt intussen over de schouders van Angèle naar opa, die teken doet van "straks" en "ik zal wel betalen".)

BEBETTE: Ha zo, gij zult straks betalen, plus tard. Voor mij niet gelaten. Maar als ik daar speciaal moet voor terugkomen is het wel dubbele tarief, ha oui hè.

(Opa knikt bevestigend. Angèle beseft niet dat Bébette tegen opa spreekt.)

ANGELE: Madame Bébette, zijt gij doof of hoort ge niet goed? Ik zal niet betalen, nu niet en straks niet en nooit niet.

BEBETTE: D' accord, dat is dan afgesproken. Tot straks.

(Opa knikt lachend van 'ja'.)

ANGELE: Gij vrank stuk, er is hier niks afgesproken. Weg! Buiten! Foert! En als ge mijne man tegenkomt, zeg hem dan dat hij zich straks aan 't één en 't ander mag verwachten, de heimelijke achterbakse vrouwenzot.

BEBETTE: Zeg hem dat beter zelf truttebeezeke. Dat zijn uw zorgen. Au revoir opa.

OPA: Voi... voir Bé... Bébetteke.

(Terwijl Bébette vertrekt zet opa zich haastig terug in zijn zetel.)

ANGELE: Had gij dat ooit gedacht van uwe brave Door?

(Opa is helemaal in zichzelf gekeerd.)

OPA: Jaaaaaa.

ANGELE: Awel ik niet. Nooit van mijn leven had ik zoiets verwacht. En dat van mijnen eigen vent. Mij zo durven bedriegen!

OPA: Jaaaaaa

ANGELE: Dat hij wacht tot deze avond, de overspelige huisvader met zijn trouwplannen. Overuren doen, zeggen ze dan, overuren doen. In een kabberdoes ja, daar doet hij overuren, de toekomstige eerstaanwezende adjunct van de onderbureauechef.

OPA: Jaaaaaa.

Zestiende tafereel: Angèle – Jeannette – Opa

(De bel rinkelt opnieuw. Opa veert recht)

OPA: De bel Angèle, de bel.

ANGELE: Dat hoor ik wel. En gij hoort precies veel beter als het niet nodig is.

OPA: Watte?

ANGELE: Komediant. Ik hoop maar dat die Bébette niet terug is.

(Terwijl Angèle gaat open doen draait opa zich in zijn zetel met het aangezicht naar de deur en wacht vol opwinding op wat komen gaat. Angèle komt binnen, gevolgd door Jeannette. Jeannette is al wat ouder en lelijk. Ze is afschuwelijk gekleed en duidelijk aan lager wal geraakt. Daardoor moet ze in haar oude dag haar beroep nog uitoefenen. Ze is over geschminkt zodat haar aangezicht veel weg heeft van een mislukt schilderij. Ze spreekt bij voorkeur een Brussels dialect. Opa kijkt stomverbaasd en doet teken van weg ermee.)

ANGELE: Wie zijt gij als ik dat vragen mag?

JEANNETTE: Natuurlijk moogt gij dat vragen kind. Moi, je suis Jeannette, niet meer zo jong maar nog goed in bed.

(Opa proest het uit.)

ANGELE: En wat zijt gij hier verloren?

JEANNETTE: Verloren? Ik ben nikske verloren maske, alleen mijn jeugd en mijn tanden. Maar daarvoor kan ik bij u wel niet terecht zeker?

(Jeannette begint schetterend te lachen. Opa amuseert zich kostelijk.)

ANGELE: Ik zou willen weten wat ge hier komt zoeken?

JEANNETTE: Ha zo, zoeken? Ne vent kind, ne vent. Ik heb hier een rendez-vous met een zekere Door Vanachter.

ANGELE: Wablief! Ook al met onze Door!

(Opa zit te glunderen.)

JEANNETTE: Ja, Vanachter of Vanvoor, zo krek weet ik het al niet meer.

(Jeannette begint te lachen, hierin bijgestaan door opa.)

JEANNETTE: Maar ik peis dat het Vanachter is. Kent gij' par hazard' een vrouwenzot die Vanachter heet?

ANGELE: En of ik, 'par hazard', een vrouwenzot ken die Vanachter heet. Die vrouwenzot is, 'par hazard', mijnen eigen vent.

(Opa zit te schokken van het ingehouden lachen.)

JEANNETTE: Uwen eigen vent? Wat een 'coincidentie'. En dat hij mij heeft laten komen dat is, onder ons gezegd hè kind, voor u een heel slecht compliment. En dan nog wel om mee hem te trouwen.

ANGELE: Trouwen? Met u ook al? Met zo'n lelijk scharminkel! Nu is onze Door helemaal zot geworden.

JEANNETTE: Hela, mij niet affronteren hè maske. Ge zou u in mij lelijk kunnen tromperen zonne. En daarbij, zot zijn doet geen zeer. En hoe zotter ze zijn, hoe liever dat ik ze heb.

ANGELE: Ja, zo ziet ge eruit. Ge moest beschaamd zijn. En dat op uwe leeftijd.

JEANNETTE: Oud of jong, dat speelt in deze affaire gene rol. Iedereen moet eten als het ten twaalven is. Als zelfstandige trek ik maar een heel klein pensioen zonne kind.

ANGELE: Ik vraag mij af wat onze Door in u gezien heeft?

JEANNETTE: Ge weet dat nooit kind. Goesting is te koop. En in mijn geval zelfs goedkoop. Ik moet zoveel niet meer bijverdienen. Vroeger, toen ik nog jong en schoon was, dat was een ander affaire maar....

ANGELE: Ik moet het allemaal niet weten. Maak dat ge weg komt, oud schandaal.

JEANNETTE: Ge moet zoveel tamtam niet maken hè maske. Ge zou beter uwe vent goed soigneren? Dan zou hij zo een zotte kuren niet uithalen.

(Jeannette kijkt naar opa en komt naar hem toe. Opa trekt zich verschrikt terug.)

JEANNETTE: Ha bonjour chérie. Hebt gij soms geen goesting in een oude mokkel? Ik heb nog heel wat op mijn répertoire zonne. Ge gaat er van verschieten.

OPA: Nee Jeannette, ge zijt wreed merci. Ik ben daarvoor veel te oud.

JEANNETTE: Gij flauwe, ge zijt maar zo oud als ge uw eigen voelt. En als ge u daar te oud voor voelt, zijt ge gereed voor 't kerkeputteke. Daarom, niet te rap opgeven ventje. Zal ik 'plus tard' eens terugkomen? Voor u dan, niet voor die Vanachter van madam.

ANGELE: Gij hoeft hier nooit meer terug te komen gij! Hebt ge dat verstaan?

JEANNETTE: Ik heb u toch niks gevraagd kind. Gij moet zwijgen als grote mensen spreken.
(tot opa) Awel ouwe, wat is er van de kwestie?

OPA: Ik moet daar eerst over nadenken Jeannette. Allee, tot later... misschien.

ANGELE: *(tot opa)* Gij moet nergens over nadenken, nu niet en later niet. *(tot Jeannette)* En daar is de deur, madame Jeannette.

JEANNETTE: Ik ben al weg maske. Maar als ik van u was zou ik zo een grote teut niet opzetten. Au revoir mon amour.

OPA: Voi... voir Jea...Jeannetteke.

(Als Jeannette buiten is.)

ANGELE: Ouwe Door Vanachter, welke duivel is er nu in het lijf van uwe zoon gevaren ?

OPA: Watte?

ANGELE: Ik vraag mij af van welke duivel onze Door bezeten is.

OPA: Da... dat zijn nog zo geen dui...duivels wicht. Da... dat zijn be... begot ferm dui...duivelinnekes, als ge 't mij vraagt.

ANGELE: Kunt gij daar nu bij dat hij zich met dat soort volk bezighoudt?

OPA:Jaaaaaa.

ANGELE: Maar hij heeft mij toch.

OPA: Juist daarom.

ANGELE: Watte?

OPA: Verstaat ge mij niet?

ANGELE: Ik heb u heel goed verstaan.

OPA: Voor wat zegt ge dan 'watte'?

ANGELE: Omdat ik mij door u niet voor de zot laat houden.

OPA: Watte?

ANGELE: Och jong, hou op met uw komedie.

(De bel rinkelt opnieuw.)

OPA: De bel Angèle, de bel.

ANGELE: Daar zal toch weer zo geen trut aan de deur staan zeker?

OPA: *(verheugd)* Wie weet... wie weet.

ANGELE: Gij hebt er precies nog plezier in.

OPA: Wat heb ik er in?

ANGELE: Plezier!

OPA: Ja... plezier is plezant.

ANGELE: Ik zal er deze keer korte metten mee maken.

(Angèle gaat open doen. Tineke komt binnen met twee grote valiezen.)

ANGELE: Gij komt toch ook niet voor onze Door?

TINEKE: Dat zou ik niet kunnen zeggen madame. Ik ben op zoek naar mijn vader.

ANGELE: Op zoek naar uw vader? Daarvoor moet ge hier toch niet zijn.

TINEKE: Toch wel madame, allee dat denk ik toch.

Voor een paar dagen is mijn moeder gestorven. En juist voor ze de geest gaf heeft ze mij gevraagd op zoek te gaan naar mijn vader. Ze heeft mij nog juist dit adres in mijn oor kunnen fluisteren. En toen was 't gedaan.

En omdat ik nu een wees ben en helemaal alleen op de wereld, ben ik naar hier gekomen. In 't gedacht dat ik hier mijn vader zou vinden.

(Opa heeft meegeluisterd en is heel erg onder de indruk, hetgeen hij duidelijk laat blijken. Angèle haar wereld dreigt helemaal in elkaar te storten.)

ANGELE: Zou dat kunnen? Zou onze Door een kind hebben op een ander?

OPA: Jaaaaa

ANGELE: Denkt gij dat echt?

OPA: Watte?

ANGELE: Awel, dat onze Door nog een dochter heeft rondlopen?

OPA: Nee Angèle, zoiets zou onze Door nooit doen. Een Vanachter doet zoiets niet.

ANGELE: Daar ben ik niet meer zo zeker van. Na hetgeen ik vandaag gehoord en gezien heb acht ik die Vanachter van mij tot alles in staat. *(tot Tineke)* En hoe oud zijt ge meisje?

TINEKE: Bijna twintig jaar madame.

(Angèle denkt hardop na.)

ANGELE: Twintig jaar terug, laat mij denken, twintig jaar terug. Toen heeft onze Door zijn kamp moeten doen bij 't leger. In Brasschaat was dat geloof ik. Zou hij toen? En ik maar schoon brieven schrijven terwijl hij.... Dat zal toch niet waar zijn zeker. *(tot Tineke)* En wat dacht ge te doen als ge uw vader hier zou aantreffen?

TINEKE: Bij hem blijven madame. Ik heb mijn vader nooit gekend. Moest ik hem nu vinden, dan zal hij mij toch niet wegsturen zeker? Kijk, ik heb alles meegebracht wat ik heb.

ANGELE: Dat zou nog het toppunt zijn, onze Door zijne bastaard onder mijn dak. *(tot Tineke)* Juffrouwke, ge zit hier vast en zeker op het verkeerde adres. Pak uw valiezen maar op en ga op een ander zoeken.

TINEKE: Maar ik ben er zeker van dat mijn moeder mij dit adres heeft ingefluisterd.

ANGELE: Dan heeft uw moeder zich spijtig genoeg vergist. Nog een goede dag.

(Angèle geeft Tineke haar valiezen in de hand en duwt ze naar buiten. Als Tineke weg is komt ze terug tot bij Opa.)

ANGELE: God, God, God, wat valt er vandaag allemaal op mijne kop. Wie had ooit durven denken dat ik met zo een monster getrouwd ben. Eerst twee andere vrouwen waar mijnheer zagezegd wil mee trouwen. En dan, als toppunt nog een onwettig kind. Seffens ontplof ik van koleire.

OPA: Niet doen Angèle, da... dat gaat hier een smerige boel worden zulle.

ANGELE: Hou mij niet voor den aap hè manneke!

OPA: Nee nee Angele, ik zou niet durven. Maar ik denk ... da... dat ik alles kan uitleggen.

ANGELE: Uitleggen? Hier valt niets meer uit te leggen, Door Vanachter.

En probeer vooral die schone zoon van u niet goed te praten voor wat hij mij

allemaal gelapt heeft. Daar is gene pardon voor. Ik trek er uit, voor goed. Nooit ziet die overspelige schijnheilige smeerlap mij nog terug.

OPA: Angèle, maar luister nu toch eens. Ge zijt verkeerd wicht.

ANGELE: Ha zo, nu ben ik nog verkeerd. Zeg liever dat uwe Door verkeerd is, door en door verkeerd. En laat mij gerust... mijne kop... mijne kop... aaahhh.

(Angèle loopt weg rechts achter met het hoofd tussen de handen. Opa gaat tot bij de foto van oma. Hij zet de foto terug recht.)

OPA: Klaar, die Angèle van onze Door is ook wat gescheten zulle. Nu gelooft die echt dat onze Door twintig jaar geleden naast zijn potteke heeft gepist. En dat hij nu hetzelfde wil doen met die twee hoerkes die pépé gestuurd heeft. We krijgen bullen in de biecht vrouwmens. Amai onze Door, als die thuis komt. Ik zou niet graag in zijn vel zitten. Maar gij hebt mij precies ook al zo vuil in 't oog. Ik kan er toch niks aan doen Klaar. Ik heb dat allemaal niet gewild zulle. 't Is allemaal de schuld van pépé en van Angèle. Ze wil verdomme niet luisteren als ik alles wil uitleggen.
Mens, mens, mens, hoe gaat dat aflopen.

Achttiende tafereel: Tineke – Opa

(Tineke komt, met haar valiezen, terug binnen langs de keuken.)

TINEKE: Halloo!!! Is ze weg, die kwade madam?

OPA: Jaaaaaa.

TINEKE: Mag ik dan binnenkomen?

OPA: Jaaaaaa

TINEKE: Die madame wil mij niet geloven. Maar ik ben er zeker van dat mijn moeder mij dit adres gegeven heeft. Zijt gij misschien mijn vader?

OPA: *(uit zijn lood geslagen)* Jaaaaa.

TINEKE: Ik wist het. Mijn moeder vertelde mij dat gij al wat ouder waart maar nog heel knap voor uw leeftijd.

OPA: Zei ze dat?

TINEKE: Ja, dat zei ze. En ze heeft niets overdreven. Gij moogt nog gezien worden zulle.

OPA: *(heel fier)* Ja maar, dat weet ik.

TINEKE: Eindelijk leer ik mijn vader kennen.

OPA: Ja maar... ik wil zeggen...

TINEKE: Gij moet niks zeggen vader. Ik ben zo blij als een klein kind. En nu ik u gevonden heb blijf ik voor altijd bij u. Dat mag toch wel zeker?

OPA: Ja zeker kind, van mij moogt ge blijven. Maar niemand anders mag dat weten.
Tenminste nu nog niet.

TINEKE: Hoe gaan we dat aan boord leggen?

OPA: Gij zult voorlopig op mijn kamerke moeten blijven. Ik slaap zo lang wel op de canapé.
Kom rap mee met uw valiezen voor die kwade madam terugkomt.

TINEKE: Wie is dat eigenlijk, die kwade madam?

OPA: Dat is Angèle, uw Ja gedomme, dat is uw halfzuster.

TINEKE: En ge hebt haar nooit iets verteld van mij?

OPA: Ja maar Tineke, hoe kon ik haar dat vertellen. Ik wist het verdorie zelf niet.

TINEKE: Hoe gij wist dat zelf niet?

OPA: Ik wil zeggen dat ik nooit nog iets van u gehoord heb. En daarom heb ik maar
gezwegen.

TINEKE: Ik begrijp het vader. Maar nu ik u gevonden heb laat ik u nooit meer los. Kom,
breng mij nu maar rap naar mijn kamerke.

(Opa en Tineke gaan binnen in het kamerke van opa.)

Negentiende tafereel: Pépé

(Pépé komt voorzichtig binnen langs de keuken.)

PEPE: Helloooo! Helloooo! Opa waar zit ge?

(Pépé komt verder de woonkamer binnen.)

PEPE: Er is hier precies niemand thuis. Ik zou ook beter wegblijven. Maar ik ben zo curieus
naar de zagezegde trouwplannen van mijn oude strijdmakker.

Ik heb hem dan ook twee fameuze exemplaren opgestuurd, holala.

Bébette, als die hem laat genieten van enkele pikante standjes, dan wordt zijn
waakvlammeke op slag... whoooooem... een steekvlam.

En Jeannette, niet meer zo jong maar nog goed in bed, hahaha. Als die hem over zijn
koppeke aait komen de haren op heel zijn lijf recht op te staan.

Spijtig dat hij er niet is. Ik moet zeker terugkomen om te zien of hij zijn amoureuze
avonturen goed en wel overleefd heeft.

*(Pépé wil vertrekken langs de keuken. Op dat ogenblik komt Doorke binnen. De twee
bekijken mekaar enkele ogenblikken stilzwijgend.)*

Twintigste tafereel: Doorke – Pépé – Clairke - Angèle

DOORKE: Maar ik geloof dat gij.... Ja verdorie, gij zijt het... pépé.

PEPE: Dan moet gij klein Doorke zijn.

DOORKE: Jaja, Doorke dat ben ik. En klein, dat ben ik geweest. Bezie mij maar eens goed
pépé.

(Doorke neemt de houding aan van een krachtpatser.)

PEPE: Maar enfin knul, wat zijt gij een grote jongen geworden. Toen ik u de laatste keer
gezien heb waart gij nog maar zo een kleine gamin.

DOORKE: Ge zijt ook lang weggebleven h   pépé. Ons ma zal blij zijn dat ze u terugziet.

PEPE: Uw ma mag mij niet zien Doorke. Ik heb daarstraks met opa gesproken. Volgens hem
wil uw ma mij hier binnen en hem hier buiten.

DOORKE: Heeft opa u dat verteld? Dan heeft hij staan luistervinken, de heimelijke deugniet.

OPA: En de kwestie is dat ik niet binnen en opa niet buiten wil. Donc, gene pépé gehoord of gezien, 'bien compris' Doorke?

DOORKE: Maar dan zien we u nooit meer terug, pépé. Dat kan toch niet. Wij zien u allemaal even graag.

PEPE: Gij zijt een braaf manneke Doorke. Ik zie U het liefste van allemaal. Hier zie, hier is een cent voor u.

(Pépé geeft Doorke een geldbriefje in de hand. Doorke kijkt er naar.)

DOORKE: Opa ziet mij toch liever zulle pépé.

PEPE: 'Comment'? Hoezo? *(Pépé begint te lachen.)* Ha zo, ik snap het. Gij zult het later verschoppen, jongske. Hierzie. *(Pépé geeft een tweede briefje.)* Staan we nu gelijk?

DOORKE: Ja pépé, nu ziet ge mij even graag als opa. En ge moet heel zeker terugkomen.

PEPE: 'Bien sûre', Doorke, heel zeker. Ik blijf nog wat rondhangen in de buurt. En zo rap als uw ma haar kuren over zijn sta ik hier terug.

(We horen de stemmen van Angèle en Clairke achter de deur rechts. Pépé en Doorke luisteren verschrikt.)

PEPE: Oei oei oei Doorke, de vijand nadert. Ik blaas de aftocht.

DOORKE: Ik blaas mee.... de aftocht.

(Pépé en Doorke gaan snel weg langs de keuken.)

Eenentwintigste tafereel: Angèle – Clairke.

(Angel en Clairke komen binnen.)

ANGELE: Ik blijf geen minuut langer met uw overspelige vader onder hetzelfde dak.

CLAIRKE: Ja maar make, ge kunt ons toch niet in de steek laten.

ANGELE: Mij zo bedriegen! Mij zo affronteren! Hoe durft hij zoiets doen? Hoe durft hij?

CLAIRKE: Dat moet een misverstand zijn make. Zoiets zou onze pa nooit doen.

ANGELE: Nee Clairke, 't is geen misverstand. Ik heb ze met mijn eigen ogen gezien.

Die madame Bébette zat onder de poeder en de verf. 't Was precies een mislukt werk van een kladschilder.

En dan die Jeannette, niet meer zo jong maar nog goed in bed. Ja, dat zei ze, dat onbeschoft scharminkel. Ge moest ze gezien hebben, een echte heks, gereed om op een bezem de lucht in te vliegen.

Maar 't toppunt is dat hij een dochter heeft, een kind met een ander vrouw.

CLAIRKE: Dat kan toch niet ma. Allee zeg, dan zou ik nog een zuster hebben.

ANGELE: En toch is het zo. Dank zij uw vader hebt gij nog een zuster. En zijn we bij de bond van de grote en jonge gezinnen zonder het zelf te weten. Ge moet niet vragen wat voor een vader ge hebt.

Bah, ik moet hier weg. Ik moet er uit. Ik moet zekerheid hebben. Ik ga hem van zijn werk halen. En dan sleur ik hem naar huis. En dan stamp ik hem terug buiten.

(Angèle vertrekt langs de voordeur. Clairke zet zich in de canapé.)

Tweeëntwintigste tafereel: Clairke – Jean-Pol.

(De bel rinkelt. Clairke gaat opendoen. Ze komt terug naar binnen gevolgd door Jean-Pol.)

JEAN-POL: Ha Clairke, zijt ge genezen?

(Clairke zet zich neer in de canapé. Jean-Pol zet zich op de leuning.)

CLAIRKE: Nee Jean-Pol, niet echt genezen. Ik weet niet meer waar mijne kop staat.

JEAN-POL: Die staat nog altijd op dezelfde plaats, meiske. Wacht ik zal u eens een kuske geven. En waar ge mijn kuske voelt, daar staat uwe kop. Allee, dat denk ik toch.

CLAIRKE: *(weert Jean-Pol af)* Zeg eens, ge moet mij niet voor de zot houden. Daar kan ik niet tegen. En vandaag zeker niet.

JEAN-POL: En andere dagen ook al niet. Ge zijt altijd zo kortaf.

CLAIRKE: Ik? Kortaf? Merci voor 't compliment. Maar ik had u nu niet verwacht.

JEAN-POL: Ik kom eens zien hoe gij het maakt. Maar gij hebt dat precies niet graag.

CLAIRKE: Jawel Jean-Pol, ik heb dat wel graag, maar vandaag niet. Daar is hier van alles aan de hand.

JEAN-POL: Ja? Wat dan wel?

CLAIRKE: Dat zijn uw zaken niet. Dat zijn familie zaken.

JEAN-POL: Ja maar, ik dacht dat ik bijna zo een beetje familie was. Maar 't is al goed, ik zal er mijn neus niet tussen steken. Ik kan het maar beter afstappen want ik ben hier precies niet welkom. Allee, dat denk ik toch.

CLAIRKE: Doe wat ge wilt maar wordt niet zot.

(Jean – Pol staat recht.)

JEAN-POL: Zie maar dat ge zelf niet zot wordt als ge nu al niet meer weet waar uwe kop staat.

(Jean-Pol gaat tot aan de inkomhal, draait zich om en komt terug tot aan de canapé.)

JEAN-POL: Mag ik deze avond terugkomen?

CLAIRKE: Ja, dat is goed. Kom straks maar terug.

JEAN-POL: *(vleierig)* En gaat ge dan beter gezind zijn, mijn zoetepetoeteke?

CLAIRKE: *(vriendelijker nu)* Ja zeker, Jean-Polleke. Er zijn hier wat problemen met onze pa en zo. En met opa. En ik heb nog altijd hoofdpijn. Kom straks maar terug. Ik zal de keukendeur openlaten. Dan moet ge niet bellen.

JEAN-POL: Dat is goed Clairke, tot straks. Dag mijn engelke, bye bye, tot straks.

(Jean-Pol loopt achteruit naar de inkomhal en werpt kushandjes naar Clairke. Hij is hier zo mee begaan dat hij struikelt over zijn eigen benen. Hij vertrekt langs de voordeur.)

CLAIRKE: *(wanneer Jean-Pol weg is)* Zie dat maar eens aan. Zo lang ze vrijen zijn het allemaal engelkes. Maar eens getrouwd halen ze de smerigste streken uit. Gelijk onze pa. Ik kan het niet geloven.

(Clairke begint te wenen en loopt weg rechtsachter.)

Drieëntwintigste tafereel: Doorke – Opa.

(Opa komt van zijn kamerke.)

OPA: Klaar wicht, vandaag doe ik de éne stommiteit na de andere. Maar ik kon Tineke toch niet wegsturen. 't Kind is zo gelukkig dat ze een vader heeft.

Als pépé maar wilde terugkomen, dan kon ik alles in orde maken. Maar die is de pijp uit. Voor goed.

Gij vindt het toch goed dat ik voor Tineke zorg hè Klaar? Allee, toch voor zolang als 't nodig is hè? Natuurlijk vindt gij dat goed. Ik zie het aan uw gezicht. Gij hebt altijd al zo een week harteke gehad hè.

(Doorke komt binnen.)

DOORKE: Ha opa, zijt ge weer met oma aan 't praten.

OPA: Ja Doorke, ge weet dat ik dat soms nodig heb hè.

DOORKE: Ik weet niet wat gij haar altijd te vertellen hebt.

(Doorke legt zich neer op de canapé.)

OPA: Veel Doorke. En vandaag zelfs heel veel. Ik heb vandaag vreselijke stommiteiten uitgestoken jong.

DOORKE: Allee opa, stommiteiten uitgestoken. Nu maakt ge mij toch curieus.

OPA: Awel hè, pépé is hier geweest. Maar hij is direct terug vertrokken.

DOORKE: Ja, ik heb hem heel eventjes gezien.

OPA: Eigenlijk wilde hij blijven. Maar toen ik hem vertelde dat uw ma mij buiten en hem binnen wil, is hij direct terug vertrokken.

(Doorke staat recht en komt tot bij opa.)

DOORKE: Gij hebt deze morgen alles afgeluisterd hè opa.

OPA: Ja Doorke, een oude mens heeft zo zijn eigen tactiek om van alles op de hoogte te blijven.

DOORKE: En als het niet mag hoort ge nog veel te goed hè?

OPA: Ik hoor nog heel goed Doorke. Maar oude mensen staan zo zwak. Wij moeten ons zo veel laten zeggen en kunnen ons zo moeilijk verdedigen. En mijn verdedigingsmiddel is: niks verstaan en op tijd beginnen te stotteren.

DOORKE: Opa opa, gij zijt mij toch een portret.

OPA: Maar toch een schoon portret hè Doorke.

DOORKE: Ja zeker opa, gij zijt het mooiste portret dat er ooit geflitst is.

OPA: Gij zijt een goed manneke Doorke. Niemand ziet u liever dan uwe oude opa. Hier zie, gij hebt van mij al lang geen cent meer gehad.

(Opa geeft Doorke een geldbriefje. Doorke kijkt er naar.)

DOORKE: Zeg opa...

OPA: Ja manneke?

DOORKE: Pépé zag mij daarjuist toch liever zulle.

OPA: Hoezo? Ha ik snap het. Gij zult het later ver schoppen jongske.

DOORKE: Dat zei pépé ook.

OPA: Is 't echt? Hierzie. (*opa geeft nog een briefje.*) Staan we nu gelijk?

DOORKE: Bijna opa, nog een klein beetje.

OPA: Voilà, nog ééntje. Maar dat is 't laatste zulle manneke. Is 't nu goed?

DOORKE: Ja opa, nu ziet ge mij liever dan pépé. 't Is wel spijtig dat pépé niet kon blijven.
Maar misschien is het zo nog het beste. Er zou toch alleen maar miserie van komen.

OPA: Miserie zal er toch van komen Doorke, meer dan genoeg. Pépé vond dat ik maar best moest hertrouwen.

DOORKE: Hertrouwen? Gij? Dat meende hij toch niet?

OPA: Hij meende dat zeker niet. 't Was maar voor de grap. Ik moest zeggen dat ik een huwelijksaanzoek in de gazet had laten zetten. Om uw ma bang te maken. Dan zou ze mij misschien niet meer durven buiten zetten.

DOORKE: En hebt ge dat gezegd opa?

OPA: Nee Doorke, dat durf ik immers niet.

DOORKE: Dan is er toch ook niets gebeurd.

OPA: Toch wel Doorke, toch wel jong. Pépé heeft een paar vrouwkes naar hier gestuurd: Bébette en Jeannette. En die vroegen naar Door Vanachter. En nu denkt uw ma dat die voor uwe pa kwamen. Ik heb haar alles willen uitleggen maar ze wil ge... gedomme niet luisteren.

DOORKE: Opa jong, hoe gaat dat aflopen. Amai onze pa, als die thuiskomt. Die gaat wat naar zijne kop krijgen. Weet ge wat opa, ik ga onze pa zoeken om hem alles te vertellen. Probeert gij intussen om hier orde op zaken te stellen. (*vertrekt langs de voordeur.*)

OPA: Ik zal proberen jong. Maar ik vrees dat ze niet willen luisteren.

Vierentwintigste tafereel: Opa

OPA: (*tot de foto van oma*) Klaar wicht, ik heb de laatste uren al meer fratsen uitgehaald als in heel mijn leven samen.

Nu ziet ge 't wel hè. Ge had mij nooit mogen alleen laten. Zonder uwe goede raad doe ik immers de éne stommiteit na de andere.

Ja lach nu maar gij. Gij hebt goed lachen. Gij staat daar maar. En ge ziet alles. Maar gij hertrekt u verdomme niet. Ik spreek tegen u. En ik vraag u van alles. Maar ik krijg nooit een antwoord. Gij zegt nooit iets gij.

Hoe kan ik dan weten wat ik moet doen voor 't beste?

(*Opa leunt heel ontroerd tegen de kast. Wanneer hij zijn hoofd op de kast legt valt zijn pet naar voor tegen de foto van oma.*)

VIERDE BEDRIJF

Vijfentwintigste tafereel: Tineke – Opa

(De avond is gevallen. De luster en enkele muurlampjes verlichten de woonkamer. Tineke en opa komen van opa's kamertje. Opa is klaar om te gaan slapen en draagt dezelfde kleding als bij aanvang van het eerste bedrijf. Hij draagt een deken onder de arm.)

TINEKE: Wilt ge echt niet in uw bed slapen vader? Ik zal wel op de canapé gaan liggen.

OPA: Nee Tineke, dat is veel te gevaarlijk. Ze mogen u hier niet vinden.

TINEKE: En als ze u in de canapé zien liggen. Wat gaan ze dan zeggen?

OPA: Dan zeggen ze dat dat weer zo een zotte streek is van die dwaze oude opa. Ze jagen mij dan terug naar mijn kamerke. Maar zo rap als ze weg zijn kruip ik terug in mijne canapé.

TINEKE: Ge moet het zelf weten vader. Slaap wel.

OPA: Ja, slaap wel kind.

(Tineke gaat terug in opa's kamertje. Opa komt naar beneden.)

OPA: Klaar wicht, ik kom opnieuw bij u slapen. Dat is lang geleden hè. Ons dochterke slaapt in ons bed. Ja, ik heb ons Tineke aangenomen als ons dochterke. Dat mocht ik toch doen hè Klaar? Ja, ik zie het aan uw oogskes dat ge wreed content zijt. Ze blinken weer zo verleidelijk als toen we mekaar de eerste kus gaven. Weet ge dat nog Klaar? Natuurlijk weet ge dat nog. Zo iets vergeet een mens toch nooit. Allee, nu 't licht nog uitdoen en dan kruip ik eronder.

(Opa dooft het licht van de luster. Enkel de muurlampjes branden nog en werpen een flauw schijnsel in de kamer. Opa spreidt het deken over de canapé en legt zich te ruste.)

OPA: Slaapwel hè Klaar. Tot morgen zulle.

Zesentwintigste tafereel: Jean-Pol – opa – Tineke

(Jean-Pol komt voorzichtig kijken in de keukeningang. Hij spreekt met gedempte stem.)

JEAN-POL: Clairke.... Clairke....

(Jean-Pol komt voorzichtig tot bij de canapé.)

JEAN-POL: Oh, ze is in slaap gevallen. Zie toch eens hoe onschuldig ze hier ligt, mijn engelke. Ik zal eens over haar koppeke aaien. Dan wordt ze misschien wakker. Allee, dat denk ik toch.

(Jean-Pol aait opa over zijn hoofd. Opa doet of hij kreunt in zijn slaap.)

JEAN-POL: Clairke.... zoetepetoeteke.... wordt eens wakker. Ik ben het, uw Jean-Polleke.

OPA: *(met een hoge stem)* Jaaaaaa

JEAN-POL: Oh, ge hebt toch zo een lief stemmeke. Maar ge klinkt wel een beetje hees. Maar ge had daarstraks al een beetje koppijn hè zoeteke. Wil ik in de keuken een glas water halen. Dan kunt ge uw keelke eens wat spoelen.

OPA: Jaaaaaa

(Jean-Pol gaat naar de keuken. Hij ontsteekt het licht, neemt een glas water, dooft het licht en komt terug. Opa is intussen half rechtop gaan zitten. Wanneer Jean-Pol terugkomt legt hij zich haastig neer, trekt het deken over zijn hoofd zodat zijn voeten bloot komen.)

JEAN-POL: Hier zie mijn zoetepetoeteke, drink maar eens.

(Opa neemt het glas en drinkt onder het deken. Hij verslikt zich en krijgt een hoestbui. Jean-Pol neemt het glas terug aan.)

JEAN-POL: Voorzichtig lieveke, zo kunt ge toch niet drinken. Seffens blijft ge er nog in. Gaat het nu beter?

OPA: Jaaaaaa

JEAN-POL: Gij kunt mij doen verschieten, amai zeg. Maar ge ligt met uw voetekes bloot. Oh, ge hebt toch zo'n lieve kleine voetekes. Wacht, ik zal ze eens aaien zie.

OPA: Hihih... niet doen.

JEAN-POL: Ge zijt al kittelachtig. Dat is een teken dat ge beter zijt. Allee, dat denk ik toch. Wil ik u eens kittelen?

(Jean-Pol kittelt opa onder zijn voeten. Deze vliegt gierend van het lachen recht.)

JEAN-POL: Waaaaahhhhh... een spook.

(Jean-Pol schreeuwt het uit, springt naar achter en steekt beide handen afwerend naar voor.)

JEAN-POL: Zijt gij een gezant des hemels of een verdoemde der hel?

OPA: *(staat met gespreide armen)* Noch 't één, noch 't ander, al lijkt het zo wel.

JEAN-POL: Wie is het dan die ik daar hoor?

OPA: Het is Vanachter Isidoor.

JEAN-POL: Wie is het?

OPA: Ikke... opa.

JEAN-POL: Verdoeme opa, kunt gij een mens doen verschieten. Ik dacht dat Clairke hier lag. En dan vliegt daar ineens een vogelverschrikker recht. Wat ligt gij hier te doen?

(Tineke komt van haar kamerke.)

TINEKE: Hebben ze u gevonden vader?

JEAN-POL: Hela hela, wat is hier gaande? Eerst een spook en dan een engelke in uw slaapkamer dat u 'vader' noemt? Zeg eens opa, wat gebeurt hier allemaal?

OPA: Wel Jean-Pol, dat is Tineke, mijn dochterke. Maar ze mogen dat hier niet weten. Haar moeder is gestorven. En daarom is ze mij komen opzoeken.

JEAN-POL: Uw dochterke opa? Hebt gij nog een dochterke rondlopen? Gij heimelijke oude snoeper. En 't is verdorie nog zo een schoon kind.

OPA: Vindt gij dat Jean-Pol? Awel, ik vind het ook. Tineke, dit is Jean-Polleke, het lief van Clairke.

JEAN-POL: De vriend van Clairke opa, de vriend.

TINEKE: En wie is Clairke?

OPA: Clairke is de dochter van die madam van daarstraks.

TINEKE: Als dat zo zit dan ben ik voor Clairke, en later misschien ook voor Jean-Polleke, tante Tineke.

JEAN-POL: Ja, dat is juist. En dat klinkt heel schoon. Alhoewel ik Tineke zonder tanteke zeker zo schoon vind.

OPA: Jean-Pol, ge moogt tegen niemand vertellen wat ge hier gezien hebt. Voorlopig mag niemand weten dat Tineke hier is.

JEAN-POL: Ge moogt gerust zijn Opa. Ik zwijg als een graf. Allee, dat denk ik toch.

(We horen stappen voor het huis en gefrommel met de sleutel in het sleutelgat.)

OPA: Oei oei oei, volk aan de deur. Allemaal rap naar mijn kamerke. Ze mogen Tineke hier in geen geval vinden.

(Tineke, Opa en Jean-Pol vluchten naar opa's kamerke.)

Zevenentwintigste tafereel: Isidoor

(Isidoor Vanachter komt binnen langs voor. Hij heeft duidelijk een glaasje teveel op en laat dit duidelijk blijken.)

ISIDOOR: Amai zeg, algemene zonsverduistering. Ik zal het licht hier eens doen schijnen in de duisternis.

(Isidoor doet de luster branden.)

ISIDOOR: *(kijkt rond)* Precies niks thuis. En niks op tafel. Ik kan niet zeggen dat ik hier verwacht word.

(Isidoor ontdoet zich van zijn jas en hangt hem op de kapstok. Hij katapulteert zijn aktetas op tafel en laat zich in de canapé neervallen.)

ISIDOOR: Ik ben natuurlijk wat laat, dat klopt. *(lacht)* Een mens wordt ook niet iedere dag bevorderd, dat klopt toch ook. Ja, het hing in de lucht. En toch had ik het niet zo rap verwacht. Ik ben er dan ook direct een goede pint gaan op drinken, *(lacht)* dat klopt. Ons Angèle zal dat wel niet erg appreciëren, dus... Door Vanachter heeft een paar overuren geklopt. *(lacht)* Verdomme, het klopt allemaal. En nu heeft hij grote honger, dat klopt ook nog.

(Isidoor gaat naar de keuken.)

Achtentwintigste tafereel: Angèle – Isidoor.

(Angèle komt binnen langs de voordeur. Ze hangt haar jas aan de kapstok, bemerkt de aktetas en zet deze weg naast de kast. Isidoor komt in de keukeningang staan.)

ISIDOOR: Angèle, hier staat hij zie. Bekijk hem maar eens goed, de eerstaanwezende adjunct van de onderbureauchef Angèle.

ANGELE: De eerstaanwezende vrouwenzot van 't dorp wilt ge zeggen. En waar komt hij vandaan, onze eerstaanwezende rokkenjager?

ISIDOOR: Hela meiske, let een beetje op uw woorden hè. Pas op wat dat ge zegt verdomme. Overuren Angèle, ik heb overuren geklopt meiske. De dag van mijn bevordering kon ik dat niet weigeren. Dat moet ge toch verstaan.

ANGELE: (*poeslief*) En waar heeft mijn ventje die overuren geklopt als ik dat mag weten? (*heel kort*) En pas op wat dat ge zegt verdomme!

ISIDOOR: Wat is dat nu voor een stomme vraag. Op de bureau natuurlijk, waar anders?

ANGELE: Dat is nu juist mijn vraag, waar anders? Want ik kom recht van uwe bureau vandaan, eerstaanwezend leugenbeest. En daar heeft niemand overuren geklopt, hoort ge dat, niemand.

ISIDOOR: (*laat zich op een stoel aan tafel neervallen*) Komt gij van mijne bureau? Wat had ge daar te zoeken madam?

ANGELE: (*staat achter de tafel*) De waarheid Door, de waarheid wilde ik daar zoeken. En ik heb ze gevonden ook.

Daar zat daar zo een beschilderde kakmadam achter een lege bureau haar neus en wie weet wat nog te poederen. 't Was een echte arrogante trut. "De kantoren zijn gesloten" zei ze zonder mij een blik te gunnen. "Wat komt ge hier nog zoeken, mevrouw?"

"Vanachter" zei ik, "mevrouw Vanachter. En roep die Vanachter van mij maar eens rap naar voor. Die klopt hier geregeld overuren, zegt hij."

"Ha zo" zei ze, "zegt hij dat. Dat wordt wel eens meer gezegd, mevrouw ...

Vanachter is 't zeker. Naar 't schijnt is dat het goedkoopst excuus om de bloemekes buiten te zetten en later naar huis te komen. Nee mevrouwetje" zei ze "hier klopt niemand overuren, behalve ik dan. Ik heb het hier altijd even druk, dat ziet ge wel. Ik moet op mijn baas wachten. Misschien doet hij nog graag wat overuren. En dan moet ik hem assisteren, begrijpt ge? Nog een goede avond mevrouw Vanachter. En sorry, ik heb echt geen tijd."

En ze poederde verder terwijl ik daar stond met mijn beschaamde snuit.

ISIDOOR: Verdomme Angèle, moest ge nu op de bureau naar mij gaan vragen. Daar zal morgen nogal met mij gelachen worden. En dat was voor niks nodig. Vroeg of laat zou ik u de waarheid wel verteld hebben.

ANGELE: Ha zo, mijnheer bekent. En vroeg of laat zou ik de waarheid wel vernomen hebben. Maar eerder laat dan vroeg zeker. Mijnheer heeft liever geheimen voor zijn vrouw en kinderen.

ISIDOOR: Geheimen Angèle? Noemt gij dat geheimen? Kom aan hè meiske, niet overdrijven hè. Af en toe een leugentje om bestwil, meer is dat toch niet. En nu wil ik eten, mijne beer grolt.

ANGELE: Ge moet maar pikken waar ge gekrabd hebt.

(*Isidoor loopt kwaad naar de keuken na enige aarzeling gevolgd door Angèle.*)

Negenentwintigste tafereel: Jean-Pol – Tineke – Opa

(Wanneer Angèle en Isidoor in de keuken zijn komen opa, Tineke en Jean-Pol voorzichtig van het kamerke. Opa loodst Tineke en Jean-Pol gebukt mee naar de deur rechtsachter. Tineke en Jean-Pol gaan af door deze deur. Opa sluipt terug naar zijn kamerke.)

Dertigste tafereel: Angèle – Isidoor

(Isidoor komt de woonkamer binnen met enkele boterhammen op een bord en een tas koffie. Hij zet zich aan tafel en begint traag te eten. Angèle is hem gevolgd. Met gekruiste armen observeert ze stilzwijgend Isidoor die zich erg ongemakkelijk voelt. Er heerst een onbehaaglijke stilte.)

ISIDOOR: Awel, wat staat ge daar te staan? *(stilte)* Kunt ge uwe mond niet opentrekken? Seffens heb ik nog geen goesting meer om te eten. *(stilte. Isidoor slaat met de vuist op tafel.)* Maar zeg dan iets verdomme!

ANGELE: *(kortaf)* Ik wacht.

ISIDOOR: Waarop?

ANGELE: Tot ge mij alles verteld hebt.

ISIDOOR: Verdomme Angèle, nu is het genoeg geweest. Akkoord, ik had u niets moeten voorliegen. Maar van zo een prul moet ge toch geen drama maken. Dat is voor niks nodig.

(Isidoor drinkt aan zijn koffie.)

ANGELE: Een prul! Mijnheer loopt naar andere vrouwen en noemt dat een prul! Awel, ik noem dat geen prul, ik noem dat een schande, een groot schandaal. Daar zijn geen woorden voor!

(Bij het horen van 'andere vrouwen' heeft Isidoor zich verslikt en een hoestbui gekregen. Hij hapt naar adem.)

ISIDOOR: Angèle, wat slaat gij allemaal uit uw botten mens? Gij zijt zeker op uwe kop gevallen mens en blijven doortoeken! Ge zou mij nog doen stikken van 't verschieten.

ANGELE: *(half wenend)* Stik dan, meer verdient ge niet. Dan ben ik ineens van u af.

(Angèle is achter de canapé gaan staan. Isidoor komt naar haar toe.)

ISIDOOR: Angèle, stop ermee of ik ga mij serieus kwaad maken. Ik eis op staande voet uitleg en uw excuses. Of ge gaat hier nog 't één en 't ander beleven.

ANGELE: Nu gaat ge alles opnieuw ontkennen zeker. Maar dat zal niet pakken manneke. De hele waarheid is aan 't licht gekomen.

(Angèle zet zich neer in de zetel.)

ISIDOOR: En wat is die 'hele waarheid' die aan 't licht is gekomen? Want ge maakt mij wel heel curieus moet ik zeggen.

ANGELE: Dat ge straatmadelieven versiert, oude zot. Dat is de waarheid die aan 't licht is gekomen.

En dat ge die tippelmadammen naar hier lokt met de belofte van met hen te trouwen. Dat is ook aan het licht gekomen. Maar dat ge die afspraken maakt onder uw eigen dak en uw vrouw en kinderen te schande maakt, dat.. dat is nog het toppunt.

(Isidoor begrijpt er niets van. Hij doet dan ook alsof hij het in Keulen hoort donderen. Niet begrijpend zet hij zich neer in de zetel van opa.)

ISIDOOR: Ga door Angèle, vertel verder. Ik kan echt niet wachten om te vernemen met wie ik hier allemaal een afspraak heb gemaakt.

ANGELE: Hoor hem bezig, de schijnheilige onschuld. Of durft ge beweren dat ge ze niet kent: uw Bébette en uw Jeannette. Ze zijn allebei hier geweest, uw prullen. Of beter gezegd uw afgedankte prullen. Want meer kunt ge u waarschijnlijk niet permitteren.

(Isidoor komt naar de canapé en zet zich neer op de rand.)

ISIDOOR: En die Bébette en die Jeannette, die kwamen voor mij?

ANGELE: Voor mij alleszins niet.

ISIDOOR: Om met mij te trouwen, zegt ge.

ANGELE: Nee, zij zegden dat.

ISIDOOR: En gij gelooft dat natuurlijk.

ANGELE: Wat moet ik anders doen?

(Isidoor zet zich naast Angèle in de canapé en legt zijn arm om haar schouders.)

ISIDOOR: Angèle meiske, ge kent toch het spreekwoord: "Zelfs een ezel stoot zich geen twee keer aan dezelfde steen"?

ANGELE: Wat wilt ge daarmee zeggen?

ISIDOOR: Dat ik, met al de miserie die ik hier meemaak, er mijne buik meer dan vol van heb om éne keer getrouwd te zijn. En dat ik mij wel duizend keer zal bedenken voor ik dezelfde stommititeit een tweede keer uithaal.

(Angèle duwt Isidoor weg. Deze staat recht en zet zich opnieuw in de zetel van opa.)

ANGELE: Nu zijt ge zelf nog te beklagen zeker. Maar niet met mij hè manneke. Niet gij maar ik ben te beklagen.

ISIDOOR: Dat komt omdat ge alles gelooft wat ze u in uw oren blazen. Als de éne of de andere plezante u moest komen vertellen dat.... dat... ja wat zou die kunnen vertellen..... allee ... bijvoorbeeld dat ik ergens een onwettig kind heb rondlopen, dan zijt ge bekwaam om dat ook nog te geloven.

(Angèle veert recht en komt naar Isidoor toe.)

ANGELE: Ha zo, eindelijk, dat komt er dus ook uit. 't Is maar best dat ge alles in éne keer toegeeft.

(Isidoor is ook rechtgestaan.)

ISIDOOR: Toegeven? Wat moet ik toegeven?

ANGELE: Dat van uw onwettige dochter, uw Tineke. Die is ook hier geweest. En die wilde direct blijven. Maar ik heb ze buiten 'gebonjoerd', uwe bastaard.

ISIDOOR: Angèle, hou op met uw fantasie mens. Ge weet niet wat ge raaskalt. 't Is u precies in uw bovenkamer geslagen. Ge zou een mens zijn broek doen afvallen van 't verschieten gij.

ANGELE: En gij verschiet nog al dikwijls heb ik de indruk.

ISIDOOR: Maar hoe weet gij dat die vrouwen voor mij kwamen?

ANGELE: Gij zijt toch Door Vanachter zou ik denken. Of niet soms?

ISIDOOR: Ja zeker, ik ben Door Vanachter, dat klopt. Maar wacht eens, ik ben hier wel niet de enige Door Vanachter. Wij zijn hier verdorie Door ... en Door... en Door Vanachter.

ANGELE: Ge gaat mij toch niet komen vertellen dat die verslenste bordeelbloemen voor ons klein Doorke kwamen. Of dat ons Doorke een dochter heeft die ouder is dan hijzelf.

ISIDOOR: Voor ons klein Doorke kwamen ze niet. En voor mij ook niet. Daar ben ik heel zeker van. Dus blijft er maar éne over. (*wijst naar het kamerke van opa.*)

ANGELE: Ge wilt toch niet zeggen dat...

ISIDOOR: Dat wil ik wel zeggen, die ouwe daarboven... opa.

ANGELE: Zou die oude deugniet nog trouwplannen hebben?

ISIDOOR: Ge kunt dat nooit weten Angèle.

ANGELE: Ja maar, dan...

ISIDOOR: .. vliegen wij op de duur zelf nog op straat want het is zijn huis.

ANGELE: En dat meisje, dat Tineke, zou dat zijn dochter zijn?

ISIDOOR: De mijne is het in alle geval niet.

ANGELE: 't Zou kunnen want die van Vanachter staan niet vanachter. Die zijn tot alles in staat. Dat heb ik vandaag genoeg ondervonden. Een Decoux zou zoiets nooit doen.

ISIDOOR: Roep maar niet te hard. Van een eenzame man kunt ge alles verwachten of hij nu Vanachter of Decoux heet. Dat heeft er niets mee te maken.

ANGELE: Isidoor, wat gaan we nu doen?

ISIDOOR: Hem roepen, dat gaan we doen. En hem aan de tand voelen, de waarheid eruit peuteren, woord voor woord als het moet. Maar kalm blijven hè Angèle.

ANGELE: Jaja Door, we moeten vooral kalm blijven.

ISIDOOR: En hem niet opjagen.

ANGELE: Neenee Door, hem zeker niet opjagen.

ISIDOOR: Want als hij zijn eigen opjaagt....

ANGELE: ... en begint te stotteren....

ISIDOOR: ... dan weten we overmorgen nog niet wat hier allemaal aan de hand is.

Eenendertigste tafereel: Angèle – Isidoor – Opa

(Isidoor gaat onder aan de trap staan.)

ISIDOOR: Opa! Opaaaa!!!

OPA: *(heel onnozel)* Jaaaaaa

ISIDOOR: Kom eens naar beneden.

OPA: Ik lig al in bed.

ISIDOOR: Dat geeft niet. Kom eens naar beneden.

(Opa komt heel traag naar beneden.)

ISIDOOR: Wat is er hier allemaal aan de hand?

OPA: Aan mijn hand?

ISIDOOR: Ja, aan de hand.

OPA: Maar dat weet ge toch Door, reumatiek jong. Mijn rechtse hand en mijn links been kunnen mirakels veel pijn doen. Dat weet ge toch.

ANGELE: 't Zal geen avance zijn Door. Hij begint weer rond de pot te draaien, de geslepen vos.

ISIDOOR: Kalm blijven Angèle, kalm blijven. Laat mij maar doen. *(tot opa)* Zeg eens opa, daarstraks zijn er twee vrouwen hier geweest. Klopt dat?

OPA: Jaaaa, Bé...Bébette en Jeannette, ferm wijvekes Door, ferm wijvekes, hhhmmm lekker jong.

ISIDOOR: En kwamen die voor u?

OPA: Jaaaaaa

ANGELE: Waarom hebt ge dat daarstraks niet gezegd?

OPA: Ik... ik... wilde dat zeggen ma... maar gij wilde ge... gedoeme niet niet luisteren gij.

ISIDOOR: Kalm blijven pa, u vooral niet opjagen. Dat is voor niks nodig. Wij zijn niet kwaad zulle. Wij willen alleen maar weten wat hier allemaal gebeurt.

ANGELE: Niet kwaad! Seffens ontplof ik nog.

OPA: Da... dat hebt ge daarstraks ook gezegd toe... toen ik alles wilde uitleggen.

ISIDOOR: Angèle blijf kalm of we komen nergens. *(tot opa)* En waarom hebt ge die Bébette en die Jeannette laten komen pa?

OPA: *(komt uit de lucht gevallen)* Allee Door, allee jong, zeg dat het niet waar is. Van gene wonder dat Angèle soms niet content is.

ISIDOOR: Ge wilt toch niet hertrouwen, hoop ik.

OPA: Daar heb ik wel een moment aan gedacht. Maar ons Klaar zou dat niet willen. En ik eigenlijk ook niet. Ge moogt gerust zijn, zoiets zal ik nooit doen.

(Angèle en Isidoor zuchten zichtbaar van opluchting.)

ISIDOOR: Ziet ge nu Angèle dat er niks aan de hand is.

ANGELE: Niks aan de hand? Wie had ooit gedacht dat die oude brave Door Vanachter zo'n kuren zou uithalen.

(Angèle neemt Isidoor even aan de kant. Opa gaat naar de foto van oma.)

ANGELE: Zeg Door, als ge ziet wat hier allemaal gebeurt. Dat is toch het beste bewijs dat hij helemaal kinds aan 't worden is.
Hij moet hier buiten. Ik wil zoiets geen tweede keer meemaken. Met pépé zou zoiets nooit gebeuren.

ISIDOOR: Niet te rap oordelen Angèle. Als wij onze pa wat meer aandacht hadden gegeven was het nooit zover gekomen.

ANGELE: En dat meisje, dat Tineke, zou dat van hem zijn?

ISIDOOR: Ik zal het hem direct vragen. *(tot opa)* Zeg pa, nog iets. Dat Tineke, wie is dat eigenlijk?

OPA: Tineke dat is ons dochterke. Vraag het maar aan ons Klaar. En 't is zo een lief wichteke Door.

ANGELE: Door, ge ziet toch dat hij helemaal in de war is. Die is bekwaam om dat vreemd kind in huis te halen.

ISIDOOR: En waar is Tineke nu pa? Ge hebt haar toch niet in huis gehaald?

OPA: Ja. Ik wil zeggen nee Door, dat zeker niet. Ik wee... weet niet wa... waar ze is.

ANGELE: Nee opa, weet ge dat echt niet? Wat ligt die deken hier dan te doen. Door, ik durf wedden dat die bedriegster op zijn kamer zit.

OPA: Ti.. Tineke is geen be.. bedriegster. Ti...Tineke is mijn do... dochterke ge.. gedoeme.

ISIDOOR: Pa, wat laat ge u toch allemaal wijsmaken. Dat kan toch niet. Dat meisje zegt dat om onder dak te geraken.

ANGELE: Door ik vertrouw het niet. Ik moet weten of ze hier is.

(Angèle en Door gaan naar het kamerke van opa.)

Tweëndertigste tafereel: Jean – Pol – Tineke – Opa

(Zodra Isidoor en Angèle verdwenen zijn in opa's kamerke schuifelt opa zo snel hij kan naar de deur rechtsachter. Hij roept Tineke en Jean-Pol die zich nu verbergen in de keuken. Dan gaat opa terug op zijn zelfde plaats staan en kijkt heel onnozel voor zich uit.)

Drieëndertigste tafereel: Angèle – Isidoor – Opa.

(Angèle en Isidoor komen van het kamerke van Opa.)

ANGELE: Opa, ze is hier. Haar valiezen staan op uw kamer.

OPA: Ja, ze is hier geweest om haar valiezen te brengen. Maar ze is weer weg.

ISIDOOR: Pa, zeg het nu eens heel eerlijk. Is Tineke hier, ja of nee?

OPA: Kijk eens goed rond Door. Ziet ge ze ergens?

ISIDOOR: Nee pa, ik zie ze niet.

OPA: Awel, dan is ze er niet.

ISIDOOR: Ge moet toch begrijpen hè pa, dat ze hier niet kan blijven. Tineke is een indringster die u voor de zot houdt.

OPA: Nie... niewaar Door, Ti...Tineke is mijn do... dochterke. Die houdt mij niet voor de zo...zot.

ANGELE: Ze moet hier ergens zijn Door, ik voel het. Misschien heeft hij ze boven verstopt.
(*Angèle en Isidoor gaan af rechtsachter.*)

Vierendertigste tafereel: Jean-Pol – Tineke – Opa.

(*Wanneer Angèle en Isidoor weg zijn haalt opa Tineke en Jean-Pol uit de keuken. Zij verbergen zich nu in de kast onder de trap. Opa gaat naar de foto van oma.*)

OPA: Klaar, ze zoeken hun eigen zot. Maar ze mogen en zullen ze niet vinden. Want dan verliezen wij ons Tineke. En dat laten we niet gebeuren hè Klaar, NEE-JE.

Vijfendertigste tafereel: Angèle – Isidoor – Opa – Clairke.

(*Angèle en Isidoor komen binnen door de deur rechtsachter.*)

ISIDOOR: Pa ge hebt gelijk, ze is er niet. Maar als ze terugkomt moet ze buiten. Hebt ge dat goed verstaan?

OPA: Maar waarom Door? 't Is ons dochterke jong, 't is ons dochterke.

(*Opa hangt het deken om zijn schouders en sloft langzaam naar zijn zetel, waar hij zich neerzet. Clairke komt thuis. Ze wil direct naar boven gaan zonder iets te zeggen.*)

ISIDOOR: Awel, kent ge mij niet meer?

CLAIRKE: Nee ik ken u niet meer, nu niet en nooit niet meer.

ANGELE: Clairke de zaak is opgelost. 't Is allemaal een misverstand. (*wijst naar opa*) Hij daar is de schuld van alles.

CLAIRKE: Opa? Heeft hij die vrouwen doen komen?

ANGELE: Ja zeker. En dat is nog niet alles. Nu beweert die dwaze sukkel dat Tineke, ge weet wel, dat vreemd kind, **zijn** dochter is.

CLAIRKE: Wablief? Opa een dochter? Dan krijg ik er ineens een tante bij in plaats van een zuster. Het wordt hier hoe langer hoe zotter. En gij dacht dat onze pa ik weet niet wat op zijne kerfstok had.

(*Isidoor komt naar Angèle toe.*)

ISIDOOR: Ja, en ze zou zich daarvoor wel mogen excuseren.

(*Isidoor gaat naast opa staan.*)

ANGELE: Ik hoef mij voor niks te excuseren. En ook al zijt gij niet schuldig, 't is in ieder geval een Vanachter die ons al die miserie op de nek heeft gehaald. Zo kan het echt niet verder.

CLAIRKE: Ge hebt gelijk make. Iemand die zo een toeren uithaalt is toch een beetje (*Clairke maakt een gebaar dat 'van zijn verstand af' betekent.*) Het wordt hoog tijd dat opa naar een tehuis gaat.

Zesendertigste tafereel: Angèle – Isidoor – Opa – Clairke – Doorke.

(Doorke is binnengekomen langs de keuken en heeft de laatste woorden gehoord.)

DOORKE: Wat hoor ik hier? Hier gaat niemand naar een tehuis. En zeker opa niet.

(Iedereen keert zich naar Doorke zodat niemand nog aandacht heeft voor opa.)

ANGELE: Doorke jongen, ge moest eens weten wat opa allemaal uitgespookt heeft.

DOORKE: Opa heeft niets uitgespookt. Dat weet ik heel zeker.

(Opa is rechtgestaan en doet teken op Doorke dat hij moet zwijgen. Doorke, Isidoor en opa staan nu alle drie op een rij naast mekaar.)

CLAIRKE: Gij weet juist niets gij. En 't wordt hoog tijd dat er hier iets gebeurt. Als mijne Jean-Pol dat allemaal moest weten. Wat moet die wel niet denken van de familie Vanachter?

ANGELE: Ge hebt gelijk kind. Het zou goed zijn moest hij eens kunnen kennis maken met het achterste gedeelte van de familie Vanachter-Decoux.

DOORKE: Gij bedoelt met pépé? Maar die komt hier niet wonen ma. Die heeft meer verstand.

ISIDOOR: Ge hebt gelijk Doorke. Die leeft in de stad van zijn rente gelijk God in Frankrijk Die laat zich hier niet opsluiten om naar de pijpen van zijn dochter te dansen. En gelijk heeft hij, zeker weten.

Zevenendertigste tafereel: Angèle – Isidoor – Clairke – Doorke – opa – Tineke – Jean-Pol – Bébette – Jeannette.

(De bel rinkelt.)

OPA: De bel Angèle, de bel.

ANGELE: Dat hoor ik wel. Maar wie hangt er nu nog aan de bel.? Mijne kop staat er niet naar om bezoek te ontvangen.

DOORKE: Ik zal wel open doen ma.

(Doorke gaat open doen. Bébette komt binnen, gevolgd door Jeannette en Doorke. Doorke weet niet wat hij ziet.)

BEBETTE: Dag madame treezebees. Wij kennen mekaar al nespa. En de ganse familie is bijééngetrommeld zie ik.

JEANNETTE: En ik wordt verwacht want die lieve ouwe opa heeft zich al in tenue gezet. Zullen we ons maar direct terugtrekken schat?

ANGELE: Madame Bebette en madame Jeannette, ik heb u verboden om hier nog een voet in huis te zetten. *(met breed handgebaar)* Vooruit d' eruit!

BEBETTE: Kalm madame, doucement. Gij staat hier het verkeer niet te regelen zonne.
Ik kom voor mijn centen. En omdat ik benieuwd ben om kennis te maken met die
vrouwenzot waarmee gij opgescheept zit. (*wijst naar Isidoor*)
Ha le voilà, dat is hij zeker, de fameuze Door Vanachter?

ISIDOOR: 't Is te zien madammeke welke Door Vanachter gij bedoelt. Want wij met ons
gedrieën, wij zijn Door en Door en Door Vanachter.

BEBETTE: Ik zie u alle drie toch liever van voor. En als ge van dezelfde soort zijt hebben we
hier een goede klandizie. Jeannette meiske, keus genoeg zou ik zo zeggen.

JEANNETTE: Mijn keus is al gemaakt Betteke. Ik hou het bij die lieve ouwe opa, nietwaar
sloeberke?

(Jeannette knijpt opa in zijn wang en streelt over zijn hoofd. Opa is duidelijk niet op zijn gemak.)

OPA: Ik... ik weet het niet, Jeannetteke. Ik... ik voel mij niet op mijn ge... gemak. 't Is al
zeven jaar geleden moet ge weten. En ons Klaar...

JEANNETTE: Al zeven jaar geleden opa? Dan wordt het hoog tijd dat ge nog een keer een
efforke doet.

(Er wordt geniesd onder de trap. Opa is verschrikt en niest mee.)

OPA: Atchiiiiii!

JEANNETTE: Gezondheid opa. 't Is al beniesd, dus is 't zeker waar.

(Er wordt opnieuw geniesd onder de trap. Opa haast zich om ook te niezen. De anderen kijken argwanend rond.)

OPA: Atchiiiiii!

JEANNETTE: Voor de tweede keer gezondheid opa. Ik peis dat ge best een aspirientje pakt
want ge zit met een vallingske.

OPA: Nee nee Jeannette, ik nies nog al rap als ik mij niet op mijn gemak voel.

ISIDOOR: Hier klopt iets niet.

ANGELE: Ge hebt gelijk Door. Dat kwam precies van onder de trap.

OPA: Muizen Angèle, een nest jonge muizen denk ik. Ik heb daar eerder al iets gehoord.

(Er wordt opnieuw geniesd onder de trap.)

ISIDOOR: Ik heb nog nooit een nest jonge muizen horen niezen. Inbrekers verdomme,
inbrekers in huis. Maar we zullen ze pakken. Doorke zet gij u aan die kant. En de
rest... vooruit achteruit. Ze moesten maar eens gewapend zijn.

(Isidoor loopt naar de inkomhal om twee paraplu. Hij en Doorke stellen zich op aan weerszijde van de trapkast met de paraplu schietensklaar. Opa is voor zijn zetel gaan staan. Angèle en Clairke staan achter rechts van de keukeningang. Bébette en Jeannette staan achter links van de keukeningang.)

ISIDOOR: Kom er uit en geef u over. Wij zijn gewapend met wapens en schieten zonder
pardon als ge één verdachte beweging maakt.

(Doorke opent de trapkast. Jean-Pol gevolgd door Tineke kruipen op hun knieën naar binnen. Isidoor en Doorke grijpen hen vast.)

JEAN-POL: Kalm maar, kalm jong, wij zijn het, Jean-Pol en Tineke.

(Jean-Pol loopt naar de overzijde en stelt zich op achter de zetel van opa. Tineke loopt tot bij opa en gaat aan de andere zijde van opa staan. Doorke zet zich neer op de trap. Isidoor laat zich neervallen in de canapé.)

CLAIRKE: Jean-Pol, hoe zijt gij in die kast onder de trap terecht gekomen?

JEAN-POL: Van deur vergist, allee dat denk ik toch.

ANGELE: En dat is Tineke. Ik wist dat ze in huis was.

BEBETTE: Jeannetteke, ik geloof dat we hier bij een hoop zotten zitten.

JEANNETTE: Zoudt ge dat denken Betteke?

BEBETTE: Zijt gij al ooit in uw leven onder een trap gekropen om te vrijen?

JEANNETTE: Dat wel niet. Maar een mens is nooit te oud om te leren moet ge maar peinzen.

BEBETTE: Ik betrouw het hier voor niks. Kom we zijn weg, nous sommes parties. Monsieur Jujules moet maar iemand anders zoeken om zijn karweitjes op te knappen.

ANGELE: Ha zo, monsieur Jujules ziet hier achter. En wie is monsieur Jujules als ik dat mag weten?

JEANNETTE: Maar dat is Juleke Decoux. Die kent toch iedereen.

ISIDOOR: Pépé?

DOORKE: Ja pa, ik zal het maar zeggen zeker. Pépé zit hier achter.

ANGELE en CLAIRKE: Pépéééé!!!!

Achtendertigste tafereel: Opa – Pépé – Angèle – Isidoor – Clairke – Doorke – Jean-Pol – Tineke – Bébette – Jeannette.

(Bij het horen van de kreet 'Pépéééé!' verschijnt pépé in de keukeningang.)

PEPE: Hello everybody, bonsoir tout le monde.

(Angèle, Clairke, Bébette en Jeannette strekken beide armen richting pépé.)

ANGELE: Papa!

CLAIRKE: Pépé!

BEBETTE en JEANNETTE: Jujules!

(Pépé strekt beide armen richting Tineke en loopt de anderen straal voorbij.)

PEPE: Eindelijk... Charlotte.

TINEKE: Ik ben Charlotte niet mijnheer. Ik ben Tineke, de dochter van Charlotte.

PEPE: Natuurlijk Tineke, mijn dochterke. Maar ge lijkt als twee druppels water op uw moeder zodat ik even dacht.... Ik ben uw vader kind.

TINEKE: Mijn vader? Maar dat kan niet. *(grijpt opa bij de arm)* Hier zie, dit is mijn vader.

OPA: Nee Tineke, ik ben uw vader niet. Ik heb dat gezegd omdat pépé weg was en nooit meer zou terugkomen. En omdat ge zo een lief kind zijt. En ik u zo graag wilde helpen. Maar hier, pépé, dat is uw echte vader.

(Opa zet zich heel ontroerd en met gebogen hoofd neer in zijn zetel. Hij is zich schijnbaar niet meer bewust van wat er rondom hem gebeurt.)

ANGELE: Welke komedie wordt hier opgevoerd? *(tot pépé)* Zijt ge daarvoor teruggekomen? Om mij te vertellen dat ge een onwettig kind hebt?

PEPE: Nee Angèle, geen onwettig kind. Tineke is mijn dochter en uw halfzuster. Ik ben hertrouwd geweest met Charlotte, de moeder van Tineke. Maar omdat mijn tweede vrouwke niet ouder was dan gij heb ik u dat nooit durven vertellen.

ANGELE: Hoor toch eens aan zeg. Papa, dat had ik van u nooit verwacht. En ik wilde u nog wel in huis halen om voor uw oude dag te zorgen.

PEPE: Zorgt gij maar goed voor de oude dag van opa. Die brave man verdient dat. Ons Tineke zal wel voor mij zorgen, nietwaar kind?

(Tineke komt naast pépé staan.)

TINEKE: Heel graag vader. Ik zal heel goed voor u zorgen. Ik blijf voor altijd bij u want we moeten nog zoveel verloren tijd inhalen.

PEPE: Zo hoor ik u graag spreken. En nu moet er gevierd worden. Wie gaat ermee? Ik trakteer.

(Pépé gaat naar de voordeur en is klaar om te vertrekken.)

BEBETTE: Dat laten we ons geen twee keer zeggen. Kom Jeannetteke, we gaan plezier maken.

JEANNETTE: Ik kom al Betteke. Ik ben al daar zie.

(Bébette en Jeannette nemen pépé bij de arm en samen vertrekken ze langs de voordeur.)

TINEKE: Ik zal vader maar volgen zeker. Want nu ik hem gevonden heb wil ik hem nooit meer verliezen. Gaat er iemand mee?

JEAN-POL: Ik Tineke, allee dat denk ik toch.

CLAIRKE: Jean-Pol, als ge dat moest durven!

JEAN-POL: Ik durf dat gemakkelijk, allee dat denk ik toch.

CLAIRKE: Als ge mij in de steek durft laten voor die... die daar...

TINEKE: Clairke pas op wat ge zegt hè. Ge hebt het over uw tante Tineke moet ge weten.

JEAN-POL: En als ge uw manieren niet houdt krijgt ge bij de kermis gene kermiscent van uwe nonkel Jean-Pol. Allee dat denk ik toch.

CLAIRKE: *(smekend)* Jean-Pol, durf mij dat niet aandoen.

JEAN-POL: Het spijt mij Clairke, maar voor mij is het Tineke.

CLAIRKE: Allee, dat denkt ge toch.

JEAN-POL: Nee nee, daar ben ik nu eens heel zeker van zie.

(Tineke en Jean-Pol nemen mekaar bij de arm en gaan samen af langs de voordeur.)

CLAIRKE: Make, hebt ge dat gehoord en gezien?

ANGELE: Clairke ik hoor en zie hier vandaag zoveel dat ik mijn eigen oren en ogen niet meer kan geloven.

(Angèle zet zich naast Isidoor in de canapé.)

ISIDOOR: Zouden we niet beter met pépé en Tineke mee gaan vieren Angèle?
Want uw vader terugvinden, er een zuster en heel waarschijnlijk een schoonbroer in plaats van een schoonzoon bij krijgen, dat gebeurt niet iedere dag.

ANGELE: Mijne kop staat er niet naar om te vieren. Maar we moeten pépé achterna. Want met al dat slecht vrouwvolk aan zijn slippers is hij tot alles in staat.

ISIDOOR: Dat vrees ik ook Angèle. Want Juleke Decoux staat zeker niet van achter.

(Isidoor en Angele gaan arm in arm af langs de voordeur. Clairke komt tot in het midden van de woonkamer.)

CLAIRKE: *(heel teleurgesteld)* Nu sta ik hier helemaal alleen zie.

(Doorke komt van de trap en gaat tot bij Clairke.)

DOORKE: En ik dan, ben ik dan niemand?

CLAIRKE: Wat moet ik met u aanvangen? Gij zijt nog een klein kind gij.

DOORKE: Maar met een groot verstand zusje. En met een stevige arm om op te steunen. En die kunt ge nu goed gebruiken.

CLAIRKE: Gij zijt een lieve gij.

DOORKE: Ja maar, dat weet ik. We zullen de anderen maar volgen zeker. Want ik denk, dat Jean-Pol denkt, dat hij het zeker weet. Maar dat hij niet zeker weet, wat hij er moet van denken.

CLAIRE: Broerke, gij kunt praten gelijk een advocaat. Kom we gaan er achter aan. Misschien hebt ge wel gelijk.

DOORKE: Ik heb altijd gelijk. Allee....

CLAIRKE: ... dat denkt ge toch.

(Doorke biedt Clairke zijn arm aan en samen gaan ze af langs de voordeur.)

Negenendertigste tafereel: Opa

(Het wordt nu heel stil. Opa, in nachtgewaad en met het deken om zijn schouders geslagen, zit helemaal alleen in zijn zetel. Na enkele ogenblikken staat hij moeizaam recht en sloft langzaam tot bij de foto van oma.)

OPA: Klaar, ze zijn allemaal weg. Alle problemen zijn opgelost en opa is vergeten. We zitten weer alleen met ons getweeën. Maar 't is zo nog het beste wicht. Ik ben niet liever dan thuis, hier bij u aan 't schab of ginds in mijne zetel. Willen we er ook maar een feestje van maken Klaar, zo gelijk als vroeger? Kom, we gaan nog eens dansen. Dat is al zo lang geleden.

(De muziek zet in, eventueel "Voulez-vous danser grand'mère". Opa maakt een korte buiging.)

Mag ik deze dans mevrouw?

(Opa neemt de foto van oma en danst op de maat van de muziek. Als de muziek stopt zet opa de foto terug op de kast en maakt opnieuw een kleine buiging. Hij is heel ontroerd.)

Dank u wel mevrouw. Klaar wicht, ge danst nog altijd zo licht als een pluimke, juist gelijk vroeger. We gingen wel niet veel dansen, alleen als 't kermis was. Maar dan dansten we de hele avond met elkaar. En gij, gij zweefde over de dansvloer gelijk een fee, zonder moe te worden. Waar is de tijd toch gebleven hè Klaar? Ik... ik heb mij altijd proberen wijs te maken dat gij ooit nog wel eens zou terugkomen. Maar 't is niet waar hè Klaar. Gij... gij komt nooit meer terug hè. Maar ik kan u niet missen wicht. Daarom zal ik zelf maar komen zeker. Dan zijn we terug bij mekaar en krijgen ze hier hun goesting. Tot binnenkort hè Klaar. (*Opa gaat traag de trap op.*) Tot heel binnenkort zulle. (*Opa gaat traag binnen in zijn kamerke.*)

(Indien we het stuk niet al te emotioneel willen beëindigen, kunnen we deze scène even verlengen. De deur van Opa's kamerke vliegt open en opa komt van de trap gestrompeld zo snel zijn benen hem kunnen dragen. Hij gaat tot bij de foto van oma.)

Klaar wicht wat ben ik toch een stommerik.

Gij staat hier helemaal alleen op dat schab.

En ik lig daarboven alleen in mijn bed.

Ik kan u toch evengoed meenemen naar mijn kamerke. Dan kruipen we samen in bed juist zoals vroeger. Vindt ge dat geen goed gedacht? Ja hè, ik zie aan uw gezichteke dat ge niet liever zou willen. Kom wicht, we gaan gelijk slapen.

(Opa neemt de foto van de kast, drukt hem liefdevol tegen zich aan en gaat heel traag de trap op. Onderweg praat hij tegen de foto.)

Dat had ge niet verwacht hè Klaar. Dat ik daar toch niet vroeger aan gedacht heb. 't Zal in 't begin wel een beetje vreemd doen zulle, na al die jaren. Maar we zullen dat rap terug gewend zijn. Ge zult het zien.

(Opa gaat met de foto tegen zijn hart gedrukt binnen in zijn kamerke.)

E I N D E

Ik moest eens in Brussel zijn.

(naar een oud cafélied)

Ik moest eens in Brus-sel zijn. En ik stap - te op de trein. Ge -
Maar ik sprak be-leefd tot haar: " Zie ma - damme-ke, dees si-gaar heeft

kleed ge-lijk een heer want het was mij - ne eer - ste keer. En ik
zo een fij - ne geur, dus vrees voor geen mal-heur." Maar

stap in één cou - pé, heel blij ge - zind te - vree. Maar
zij ant - woord - de snel: " Mijn - heer ver - sta me wel, hou

wat ik daar te-gen kwam: 't was zo'n ou - de dik - ke ma-dam. En
op met uw ge - kwel of ik trek met de bel." Ja

zij be - zag mij vies op - zij. En ik had nog niet ge -
zie, dat was een vie - ze vrouw en zij ver - stond geen

1.
spro - ken. Of eens - klaps zei ze te-gen mij " 't Is hier ver -

bo - den van te ro - ken."

2.
re - den. Toen ben ik ook maar heel spoe - dig en

gauw uit die cou - pé ge - tre - den.

